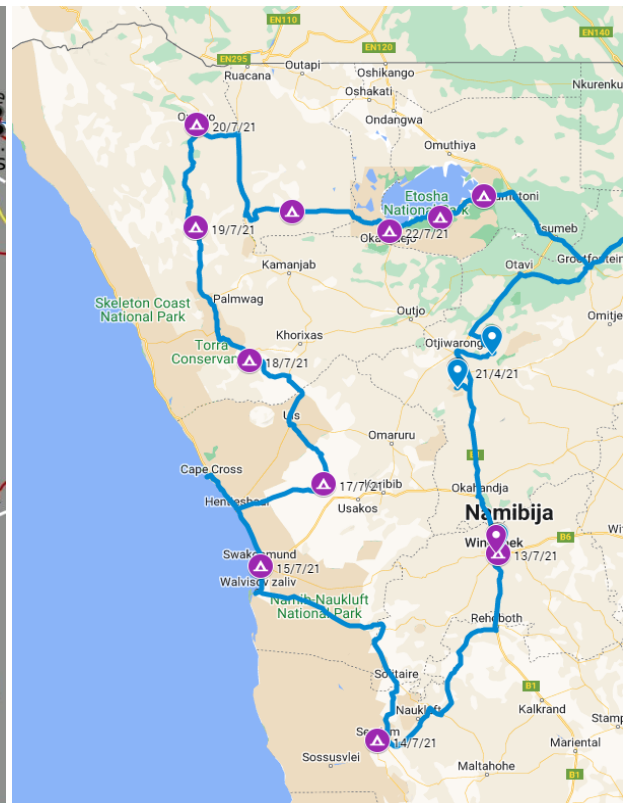
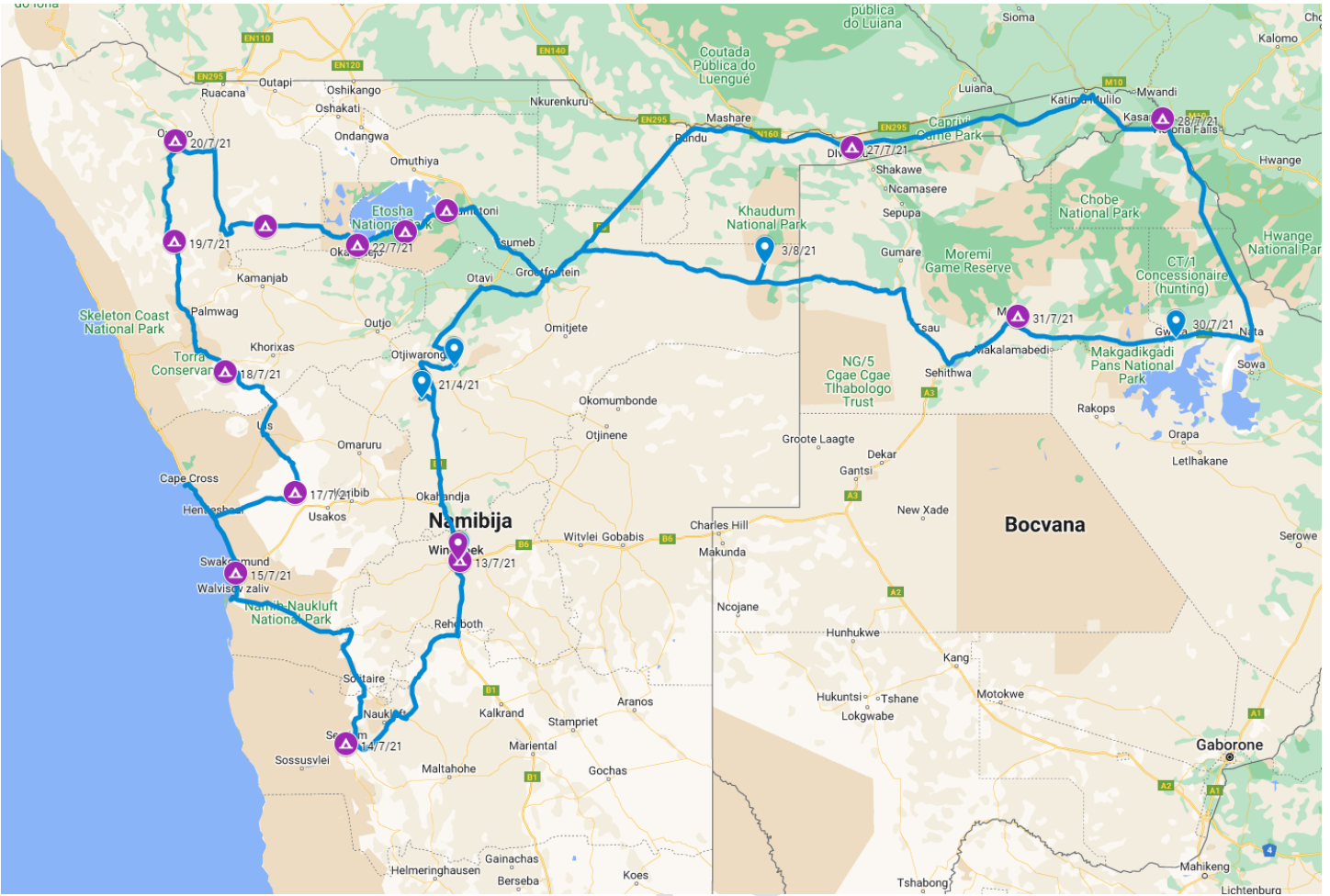
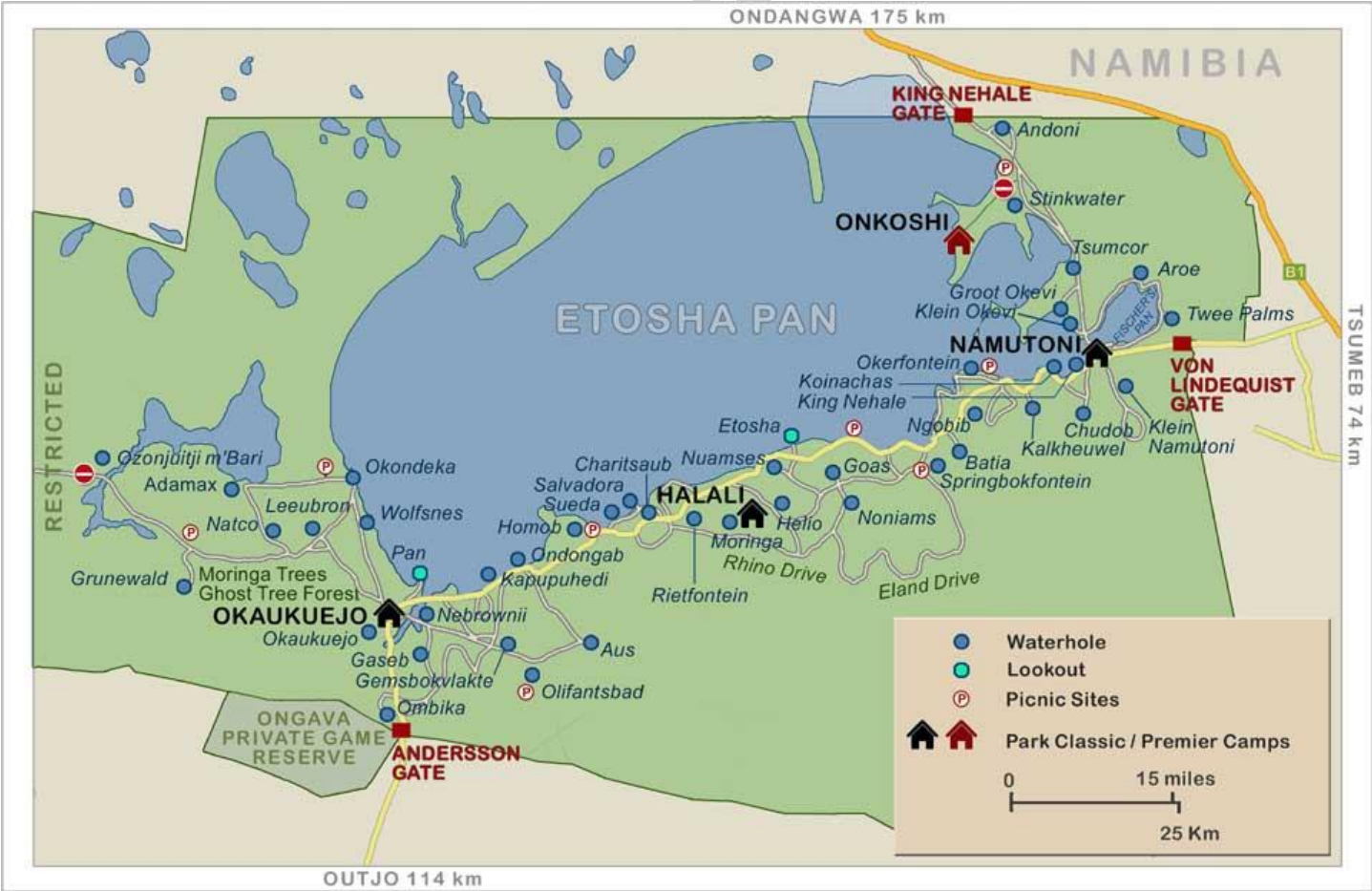

NAMIBIJA 2021

Karta vseh kampov in znamenitosti v Namibiji

POVZETEK

- Covidno leto, celotno potovanje je bilo prestavljeno iz leta 2020, prvotni plan je bil še Bocvana in Zambija, ampak sva v izogib težavam (testiranja na covid, zaprte meje) skrajšala popotovanje samo po Namibiji
- Zaradi covidnih omejitev, sva morala izvajati teste pred prihodom, in ob odhodu iz Namibije, v Swakopmundu so bile restavracije zaprte, in sva lahko dobila hrano samo ToGo, drugih težav glede covidu ni bilo.
- Je pa bil zaradi covidu vrhunski safari, zelo malo turistov, prazni kampi, na večini lokacij, predvsem pri vodnih kotanjah v Etoshi sva bila sama. Namibija je za takšen način popotovanja v lastni režiji odlična destinacija, ker je razmeroma lahko najti lokacije živali.
- Za Namibijo rabiš vizo, ki se jo dobi na Dunajski ambasadi. Pozor: prevzem vize je osebni na ambasadi in jo ne pošljejo po pošti na noben način. Cena vize je bila 110€, ne razumem pa zakaj je Slovenija ena redkih evropskih držav, ki mora pridobiti vizo na ta način. Večina zahodnih držav ne potrebuje vize, ali pa jo lahko kupiš na letališču v Namibiji.
- Pri www.africantracks.com sva najela mini avtodom, neka afriška različica tišerja, in predhodno rezervirala skoraj vse kampe na poti. V avtodomu sva imela vse, razen wc-ja. Cena najema na dan cca 85€.
- Pot, ki sem sva jo ubrala, je dokaj standardna, tudi Šeruga ima skoraj enako pot.
- Cene so bile zmerne, nekako cca 20 do 30% manj kot pri nas, cene kampov so se gibale med 20€ in 45€, odvisno od lokacije
- Trgovine odlično založene, dominirale so Spar trgovine
- Vozi se po levi strani, večinoma cest je pluzen makadam, v povprečju se vozi cca 90km/uro
- Skoraj vsi kampi imajo zeeelo velike parcele, mizo, fire ring, nekateri tudi privat kopalnico
- Namibija, oziroma južni del afrike je zelo popularen med švicarskimi avtodomarji, imajo celo svoj klub. Lastniške avtodome transportirajo v Južno Afriko, in od tam v povprečju 3 leta skupaj potujejo po JA, Namibiji, Bocvani in Zambiji.
- Za navigacijo sem uporabljal aplikacijo OpenStreetMap (OsmAND+)
- Petra redno dnevno piše potopis na tablico, sva pa po nekem čudnem ključu prvih 5 dni 'izgubila' zapise, zato so ti dnevi naknadno opisani bolj v telegrafskem slogu

Uporabne povezave

Vizum:	https://www.gov.si/drzave/namibija/
SIM kartica :	https://www.mtc.com.na/prepaid/awehproduct/3
Najem avta:	www.africantracks.com
Turistične znamenitosti:	http://www.info-namibia.com
Etosha park:	www.etoshanationalpark.org
Kampi NWR:	www.nwr.com.na

Načrt poti

[Namibija, Bocvana in Zambija](#)

Potopis po dnevih

1. 13. 7. 2021, sredo

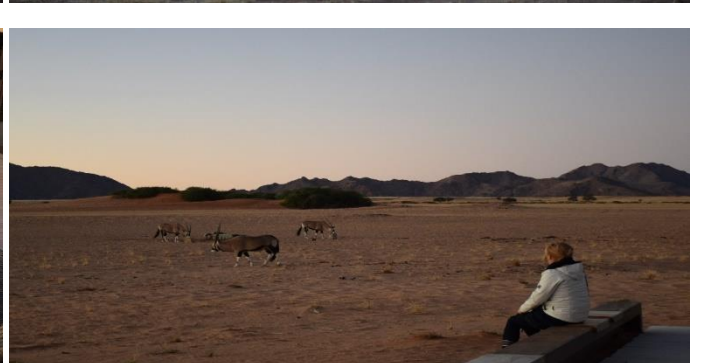
Prihod v Windhoek ob cca 18:00, odhod v kamp www.urbancamp.net. V sklopu najema avtodoma, je bil tudi prevoz iz/na letališče. Kamp je prav simpatičen, lep in čist, spala sva v glamping šotorih, in si privoščila prvi kozarec Shiraza.

2. 14. 7. 2021, četrtek

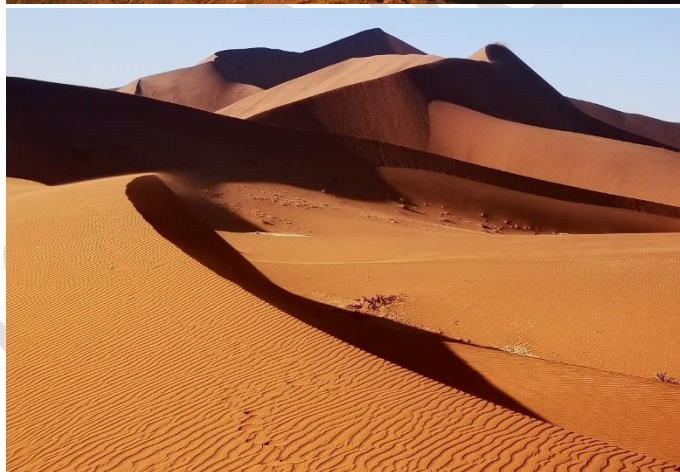
Prevzem avtodoma, odhod v trgovine in odhod iz Windhoek, cca 400km, nacionalni park Sossusvlei, najstarejša puščava na svetu, rdeče sipine vseh oblik in velikosti, oryx, noji, najlepša sipina 45, nezemeljska glinasta kotanjo Dead Vlei z mrtvimi drevesi, sončni zahod. Zraven kampa vzpon na Elim Dunes, iz kampa 5km do sipine, 150 višincev, 3km v obe smeri. Kampirala v [Sesriem Oshana Camp](#). Zvečer pohod po okolici, orixi, ptiči.

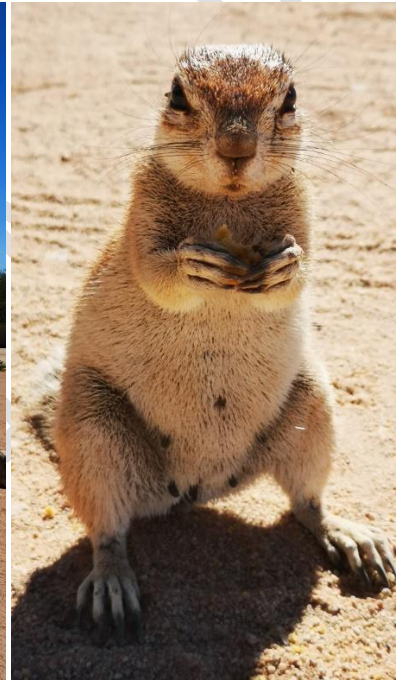

3. 15. 7. 2021, petek

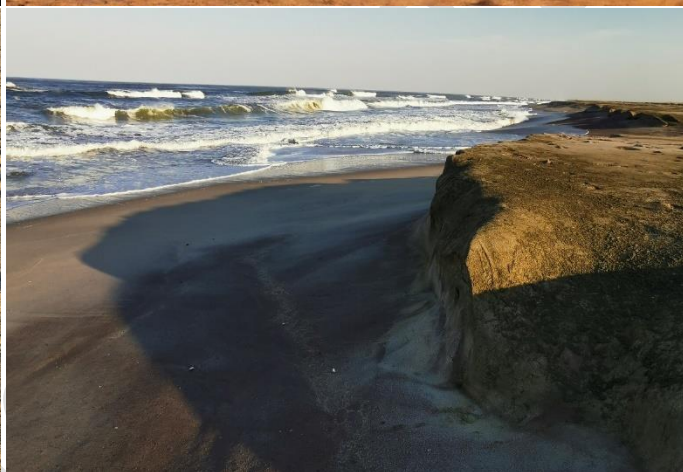
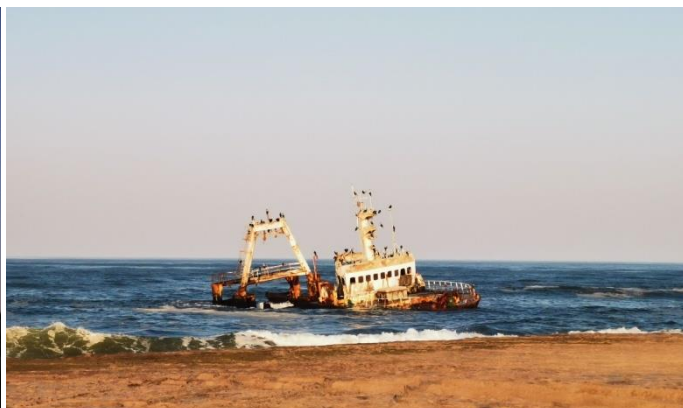
Zjutraj odhod v Dead Vlei, sipine, popoldne v Swakopmund. Vmes je vasica Solitaire, avtomobilski odpad, subsolarna točka na jugu, kjer sonce še lahko neposredno sije nad glavo (pravokotno). Trenutna širina 23.43667, kamp Alte [Brücke Resort](#), privat kopalnice

4. 16. 7. 2021, sobota

Hentiesbaai, obmorsko mesto, polja lišajev in dalje do Cape Cross kolonije tjuhnov, popoldne Swakopmund

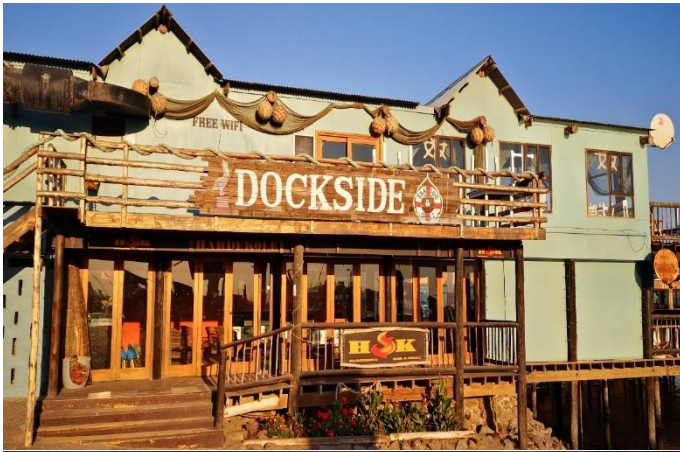

5. 17. 7. 2021, nedelja

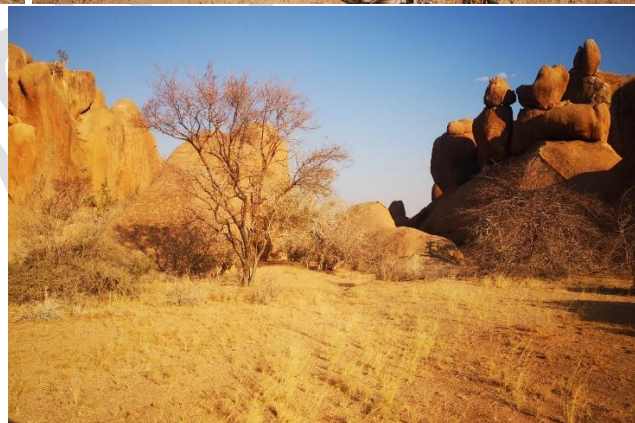
Zjutraj izlet z ladjico iz Walvis bay z ladjico [Sun Sail Catamaran](#). (-22.95863,14.48152), odhod do Hentiesbaai, obmorsko mesto, polja lišajev in dalje do Cape Cross tjunli, in do Spitzkoppe, 375km, Spitzkoppe, pohod po skalah, naravni loki, nenavadne tvorbe, vstopnina 5€/osebno in 5€/avto. Kamp Dry toilets at campsites Hot showers are available near reception, najlepši plac št 5

Ja, velbičevka je zakon. Po asfaltni cesti, ki jo plužijo, saj je zima, ja, ampak ne sneg, temveč pesek, ki ga veter nanosi na cesto. Po kakšni uri vožnje, sva zavila na makadam in po nekaj deset kilometrih prispela v čudovito pokrajino kjer je nešteto rdečkasto obarvanih skal. Ob cesti so primitivne kočice, ki dajejo videz bivališč. Iz stare pločevine in lesa, ob prašni cesti pa otroci in domačini, ki ponujajo kristale in svoje domače izdelke. Pravi kulturni šok, pa vendarle tako lepo. Prispela v idiličen kamp, s čudovito juko na začetku ob zidani recepciji. Prašna ofroad cesta in pa neizmerne dolžine in raznolikosti kampa. Parcele so ogromne, vsak ima svojo skalno tvorbo, skupen wc po dve parceli skupaj, brez vode in elektrike. Čudovita narava, fascinantne skalne tvorbe rdečkastih odtenkov, ki so žarele v zahajajočem soncu. Večerja v tišini, sprehod v popolni gemi in pa nebo z nešteto zvezdami. Česa takšnega še nisem videla. Tu je narava neokrnjena, tu se čas ustavi. Današnji dan je bil eden izmed najlepših v mojem življenju.

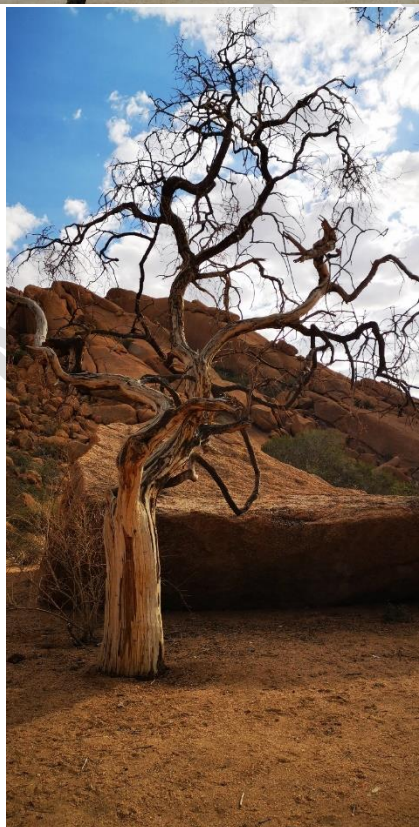

6. 18. 7. 2022, nedelja

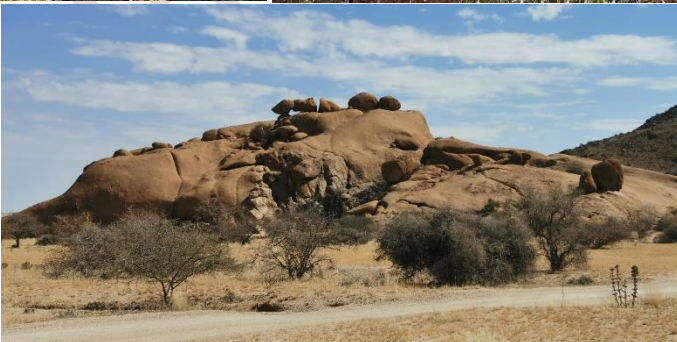
Odhod do Twyfelfontein, cca 250km, vmes Uis, bivši rudnik kristalov, lepši in cenejši so v trgovinici ob gostilni, Mt Brandberg, Brandberg White Lady Painting (-21.11136, 14.66119), Twyfelfontein, slikarije po skalah, pohodi (Twyfelfontein, 20 gravur in 25 slik v jami, kot viseča struktura najboljše ohranjene slike v dolini), Burnt Mountain and Organ Pipes, vulkanske cevi, preprost kamp, wc, tuši

Zjutraj naju je zbudilo žvrgolenje ptic, ki so naznanjale začetek dneva. Ta kamp je znan po res ogromnih parcelah, tako da najbližjega soseda sploh ne vidiš in ne slišiš. Vsak prostor ima svoj suhi wc, kanto za odpadke in kurišče. Mi2 sva imela parcelo 9A, s pogledom na manjši skalni most in na scenske skalne tvorbe nad nama. Spekla sva jajčka, skuhala kavico in na zajtrk povabila vso pojočo družino. Prava uživancija. Črne ptice, ki imajo rdeče oči, so si zajtrk postregle kar iz ponve in tudi sicer se ne bojijo človekove bližine. Po obilnem zajtrku sva se odpravila na sprehod po tej res neskončni, peščeni in s skalnatimi balvani rdečkastih odtenkov obdani pokrajini. Ko sva prepešala do vhoda za Spitzkope lodge, naju je sredi ničesar, ko misliš da ni nikjer nobenega, nagovoril prijazen čuvaj in nama takoj dodelil stražarja oziroma mladega Bušmana,

da naju je vodil do skalne ožine Golden Snake. Del poti smo se peljali na prtljažniku terenskega vozila, tako kot je tu navada. Na poti smo v daljavi videli gorske zebre z rjavimi odtenki prog, ki so se mirno pasle na akacijevih grmih. Pri fascinantni skali, ki je že bila obsijana s soncem, smo izstopili in lokalni vodič naju je vodil v skalno razpoko, kjer je zelo ozek prehod, v katerega je ujeto drevo, ki še vedno kaže znake življenja. Čudovita igra svetlobe in pa skalne poslikave Bušmanov, ker je bil to njihov jezik. Od poslikav najbolj izstopa kača, ki je obsijana s soncem in mogoče zato takšno ime. Sicer pa je to območje tudi znano po črni mambi, tako da mogoče tudi zato. Od Golden Snake smo peš hodili izven poti, še vedno v družbi prijaznega Bušmana iz vasi. Približali smo se družini zeber, ki so še vedno obirale liste akacije, presenetili smo divjega zajca, videli Gerrenuk antilopo, hrošča govnača, okostje gazele, bivališče oziroma luknje v pesku od talne veverice, iztrebek od šakalov, grmičevje, ki je strupeno in iz katerega delajo puščice, pa do nenavadnega drevesa, katerega skorja služi kot papir, iz njegovega dišečega mlečka Himbe delajo kremo za mazanje telesa. Mleček pomešajo z zemljo in zato je njihova koža tako rdeča. Skupaj smo se sprehodili še do Small Bushmes paradise, kjer so v skali narisane majhne živali v podobi slona, nosoroga, gazele,... in seveda z barvo kot jo uporabljajo Himbe. Lepo, povsem nepričakovano. Na razpotju smo se poslovili, seveda za napitnino, Bušman v vas, mi2 pa do najinega avtodoma. Prijala je osvežujoča malica, potem pa sva se zapeljala do območja Dassie, še vedno v kampu, kjer sva občudovala skalni most oziroma Bridge. Mirko od blizu, jaz pa še z druge strani. Čudovito. Pri recepcij kampa sva še natočila vodo, se stuširala, potem pa proti Twyfelfountain. V mestu Uis, kjer je bivši rudnik kristalov, nabavila vodo, potem pa končnemu cilju naproti. 250 kilometrov po rebrasti makadamski cesti, kjer sva imela krajše kontrolno srečanje s policijo, mimo številnih domačinov, tudi otrok, ki ob cesti ponujajo ni da ni, mimo pokrajine, kjer so sloni, nosorogi in antilope, na kar so naju opozarjali tudi prometni znaki. Dobro prerukana in lačna sva prišla v kamp Abu Huab, kjer sva že imela rezervacijo. Spakirala sva se na parcelo po želji, v bližini recepcije, saj sva bila edina gosta v kampu. No, ta kamp je do sedaj najslabši z najvišjo ceno. Najprej sva zadovoljila ekstenzialne potrebe. Pripravila sva si rezance s karbonaro omako, natočila kozarec južnoafriškega cabarnet savignona, prižgala plinsko svetilko in uživala v romantičnem večeru. Sama, v popolni temi, v bližini plemena Damana, z glasbo potrkavanja ptic in v družbi neštetihi mušic. Ja, to je prava Afrika.

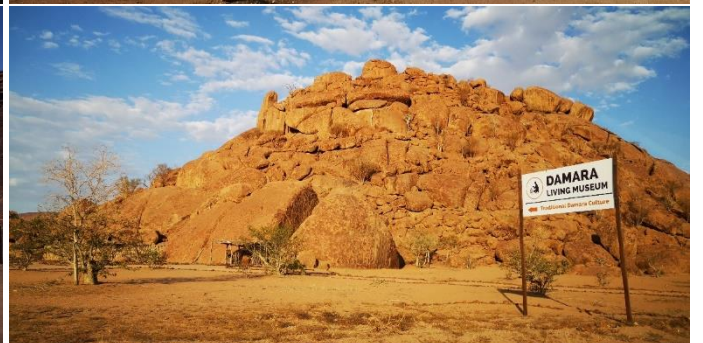
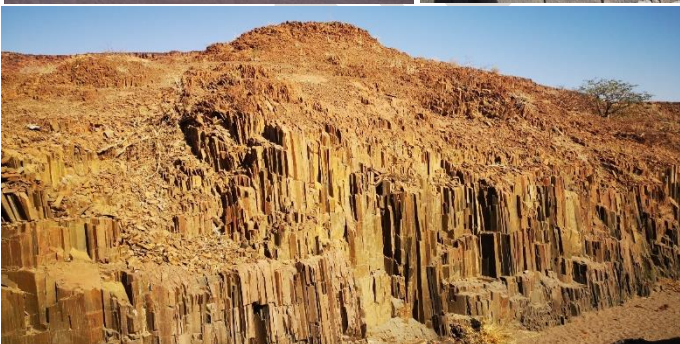
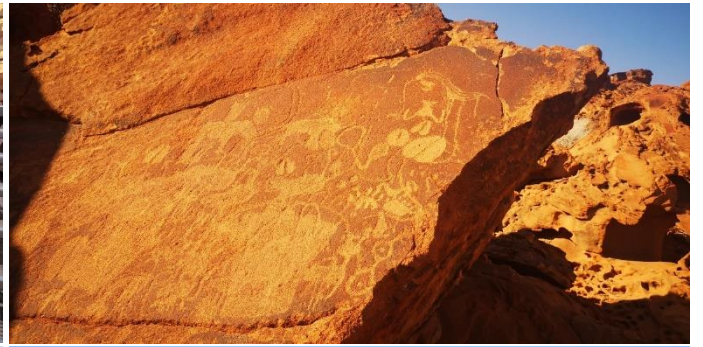
7. 19. 7. 2021, ponedeljek

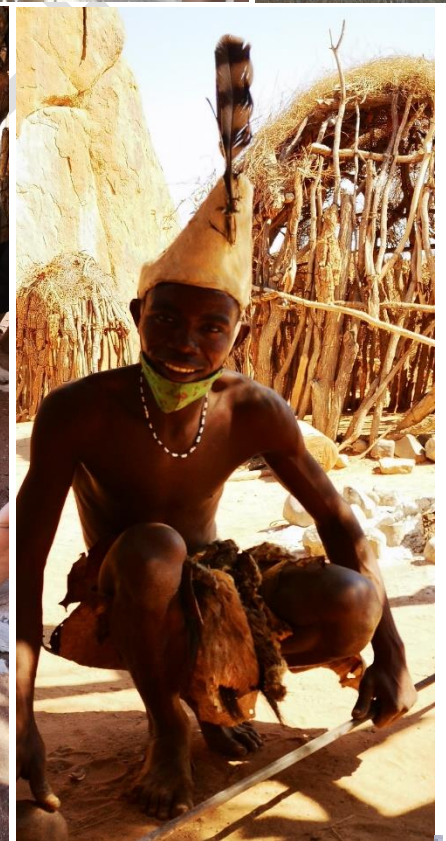
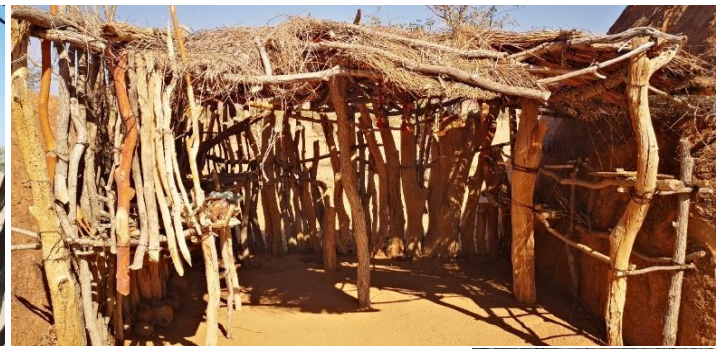
Skoraj pri kampu Abu Huab je Damara Living Museum, odhod do Warmquelle, cca 200km, po cca 50km možen ogled Petrified Forest (30km detour v eno smer). Prečkanje reke Huab, oaza Palmwag, vodna luknja, manjši pohod, piknik ob reki. Izvir tople vode v kampu, preprost in lep kamp, ni trgovin....

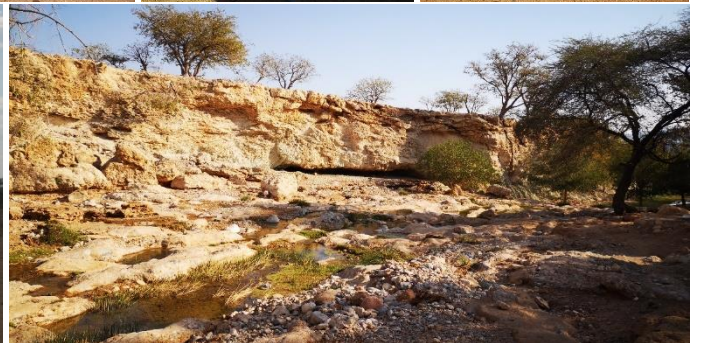
Pozno jutro in prijazni domačini, ki so zakurili v peči, da sva imela toplo vodo. No, v bistvu samo za naju, saj sva še vedno bila edina gosta kampa. Med zajtrkom so se nama pridružili ptiči, ki so bili podobni tistim iz Spitzkoke kampa. Razlikovali so se v barvi oči in pa v niansah barve perja. Današnji so imeli črno perje, ki se je na sončni svetlobi odsevalo v zelenkasto vijoličnih barvah. Njihove oči so bile za razliko od včerajšnjih rdečih, danes rumene. Prav tako se je pokazal včerajšnji potrkovalec, kot bi tleskal z dvema kamnoma. To je bil sivkast lepoteč, s čupo na glavi in precej dolgim repom. V prebujajočem se jutru so se slišali zvoki divjine. V reki, ki jo ni, so imeli prepir pavijani, le nekaj deset metrov iz kampa. Noro. Po zajtrku sva se poslovila od kampa in se odpeljala približno 10 kilometrov stran, kjer je znamenitost zaščitena z Unescovo kulturno dediščino. Twyfelfontein center, kjer so najstarejše poslikave Bušmanov v, oziroma na skalo. Največ je živalskih poslikav, zanimiv pa je tudi v skalo vrisan zemljevid tega področja. Le nekaj kilometrov stran je Burnt Mountain in tako imenovane v črno skalo izklesane vulkanske cevi, kar daje celotni pokrajini neizmerno barvitost in čarobnost. Od

tu sva nadaljevala do vasi, kjer živi pleme Damari. Tu je living muzej, kar pomeni, da so nama prikazali življenje in delo tega plemena. Res so zanimivi, živijo z naravo in zato vse kar imajo, maksimalno izkoristijo. Njihova medicina so zdravilne rastline, iztrebki rastlinojedih živali. Njihova obrt je kovaštvo, strojenje živalskih kož, izdelovanje orožja, netenje ognja, igranje iger s kamenčki. Poglavar ima 5 žena in vsaka ima svojo vlogo v družini. Na koncu so nama še zaplesali in zapeli, midva pa sva od njih kupila ročno izdelan in poslikan nož. Polna lepih vtisov sva nadaljevala po makadamski cesti, navzgor in navzdol, s prečanjem suhih rek, mimo cestnih kontrol in kar naenkrat na cesti zagledava ogromne iztrebke rastlinojede živali. Mislila sva, da so cesto prečili sloni, a sva nekaj deset metro stran zagledala žirafo, ki se je lenobno razgledovala po z akacijami porasli pokrajini. Noro. Prvič sama, v naravi videla žirafo, malo naprej skupino sedmih veličastnih nojev, ki so zaslutili najino bližino in so se umaknili v sence akacijevih dreves. Tega danes nisva pričakovala, zato sva polna lepih vtisov in tudi fotografij pripeljala do Warmquille, kar pomeni topli izvir. Pred kampom še v vasi nakupila nekaj skromnih in prašnih živil, v tipični skromni afriški trgovinici, kjer je kruh nadstandard in zato ga nimajo. Pred trgovinico pa polno vaških otrok in pa dami plemena Herero, ki imajo podobne obleke kot angleško viktorijanstvo. Posebni klobuki in damske dolge obleke in kar nisem se mogla upreti, da jih nisem nagovorila za fotografiranje. Za uslugo sva jima dala 50 namibijskih dolarjev, kar pomeni 3 evre. Tako srečnih ljudi še nisem videla. To pa tudi nekaj šteje. Po nekaj metrih sva iz parkirišča polnega steklovine zavila na lokalno cesto proti kampu. Omg. 6 kilometrov kamnite, neurejene, ozke ceste, ob cesti pa zopet otroci in prodajalci drv. Ko pa sva prispela v kamp dobro prerukana, utrujena in lačna pa sva hotela poiskati recepcijo, naju je nagovoril prijazen mlad domačin in povedal, da je on mobilna recepcija. Usmeril naju je po strmi cesti na parcelo 5. In ko sva želela parkirati, sva zadela ob ogromen kamen. No, samo udrta plastika, ki jo je za 50 namibijskih dolarjev receptor takoj popravil. Poleg potočka, zelenja, veliko drevja, scenska pokrajina, z lično iz kamna betonirano zunanjo kuhinjo, s svojim wc, tušem in pa z laguno tople vode, ki se polni s slapom iz skalne pečine. Kot v pravljici. Najprej kopanje, potem pa sva si spekla izvrstno kosilo oziroma že skoraj večerjo. Zvečer sta naju obiskala receptor in njegova zelo simpatična hčerka. Ko je postala trda tema, sva zakurila ogenj, poslušala žuborenje potoka in gledala Bušmansko TV. Neponovljivo.

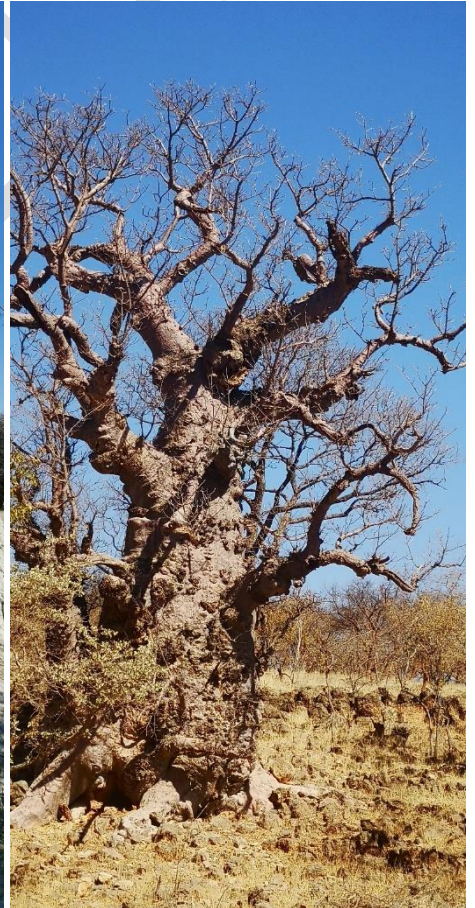

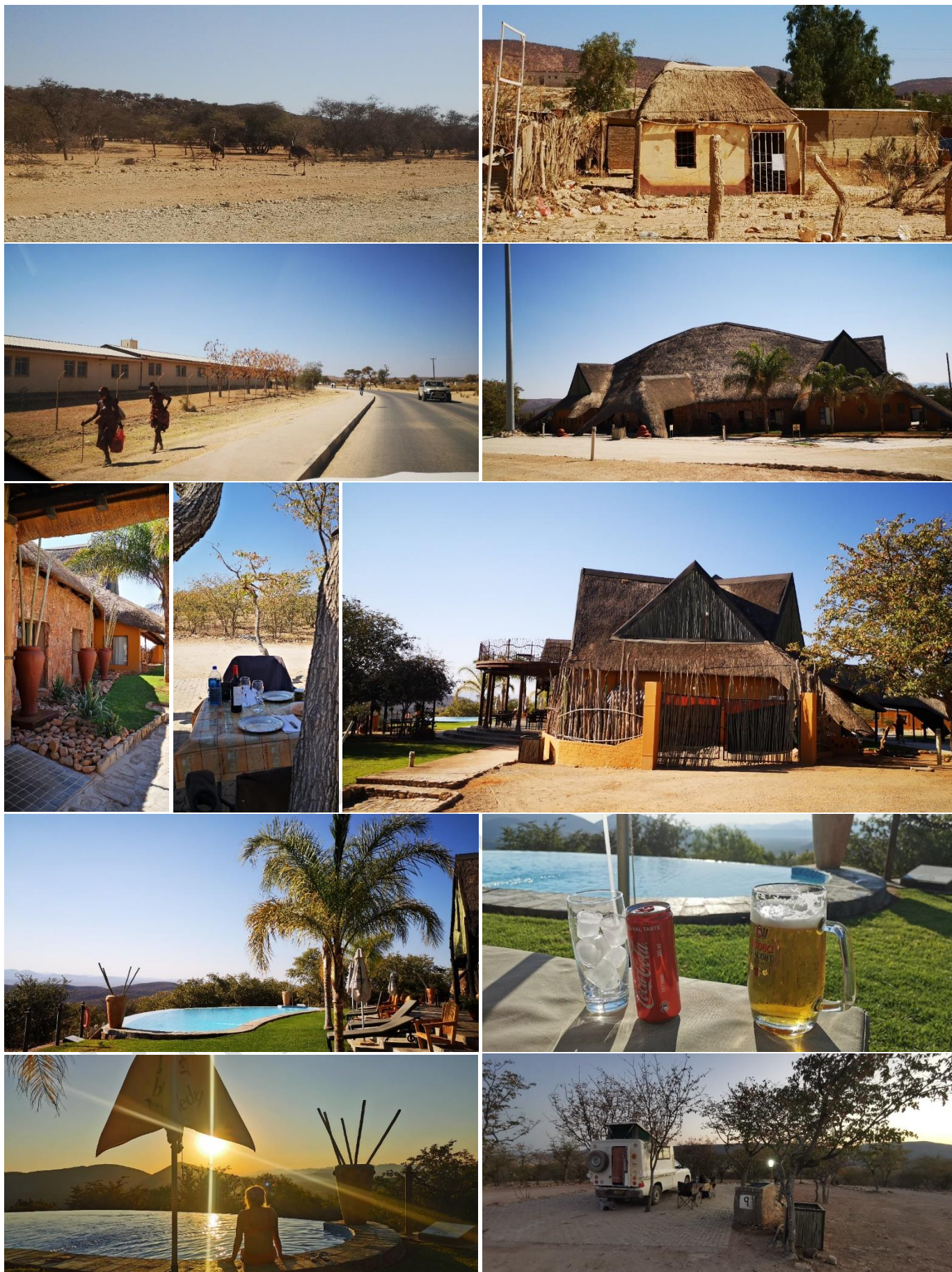

8. 20. 7. 2021, torek

Danes sva imela nočno obiskovalko, ki je zašla v visoko kanto za smeti in zaradi odvrženih pločevink kalila nočni mir. To je bila malo večja miška, ki ni našla izhoda. Ko pa sva kanto nagnila, je sita zapustila nočno prizorišče. Zjutraj se nama je pri zajtrku pridružil potepuški pes, ki je bil nadvse hvaležen za obilen obrok. Danes sva najino pustolovščino začela okoli pol devete zjutraj, optimistično razpoložena, da bova ob reki, ki je v tem obdobju presahla, videla slone. Kljub opozorilu, da so na cesti sloni, jih danes nisva videla. Sva pa videla ogromno čred koz, osle, na katerih jezdijo domačini do najbližjih vodnih virov, pa noje ob cesti, talno veverico, ki je prečkala cesto in pa kar je bilo najbolj fascinantno in kar še nikoli nisva videla. Ogromno in različnih velikosti in barv termitnjakov. Odvisno od podlage, na kateri živijo termiti. Zelo nenavadno je videti na vrhu še zeleno krošnjo drevesa, ki ga obdaja termitnjak. Pokrajina je prešla v travnato, kjer uspevajo ogromna drevesa boabob ali kruhovci. Čudovito. Aha, nisem zapisala kam sva namenjena. V Opuwo. Uradno 190 kilometrov, a midva sva jih zaradi slonov prevozila nekaj več. V centru Opuwe sva najprej dobro napolnila zaloge hrane, pijače in goriva, kajti zaradi korone je zaprto veliko trgovin in vse gostilne. Neverjetni kaos, mešanica kultur različnih plemen, ovce in krave na cesti. Opuwo je sicer glavno mesto severne namibijske regije. Tu so doma ljudstvo Himbe, ki se zelo razlikuje od Hererov. To sta dve skrajnosti. Tradicija in sodobna doba se tukaj srečata zelo nenadno in z vsemi problemi, kot so zloraba alkohola, kriminal, prestopništvo in prostitucija. Prav zato je pred izhodom trgovine varnostnik, ki pregleduje vsakega posameznika, če je kaj ukradel. Ojoj, kar ne počutiš se ok. Na vsakem koraku te obkrožijo prodajalci različnih nakitov in spominkov, ki so na trenutke že prav nadležni. Hitro sva jo popihala v [camp Opuwo Lodge](#), kjer je pa druga skrajnost. Vse varovano, in ker sva edina gosta kampa, imava svojega pravega varnostnika s puško. Najprej sva si pripravila kosilo, ki pa danes ni bil nek presežek. Spekla sva malo prej kupljeno meso, ki pa je bilo žilavo in brez okusa. Še lokalni, rejen, star maček, ki je obilno zavarovan z afriškim prahom, se mesa ni dotaknil. Tako da toliko o kosilu. Lenarjenje sva nadaljevala ob čudovitem bazenu, na ležalnikih, s pivom in coca colo, vse do sončnega zahoda. Potem pa večerja in urejanje spominov, ampak vse to pod strogim nadzorom čuvaja, ki je ves čas krožil okoli najine parcele. Hm, imela sem občutek, da je njega

bolj strah kot naju. Ampak tako pač mora biti. Tudi današnji dan je bil nekaj posebnega, sploh termitnjaki so name pustili nepozaben spomin.

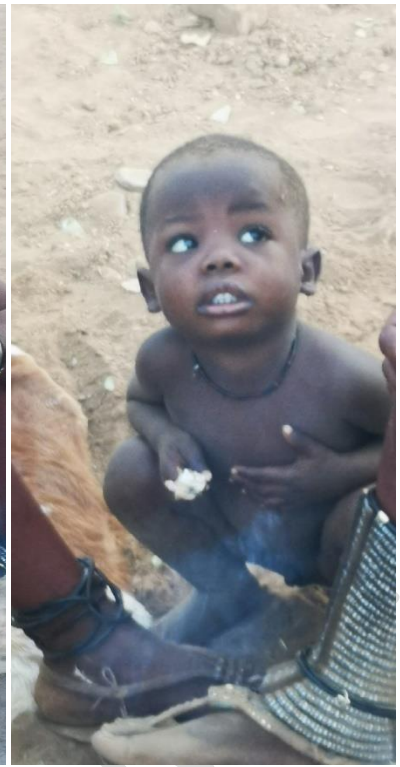

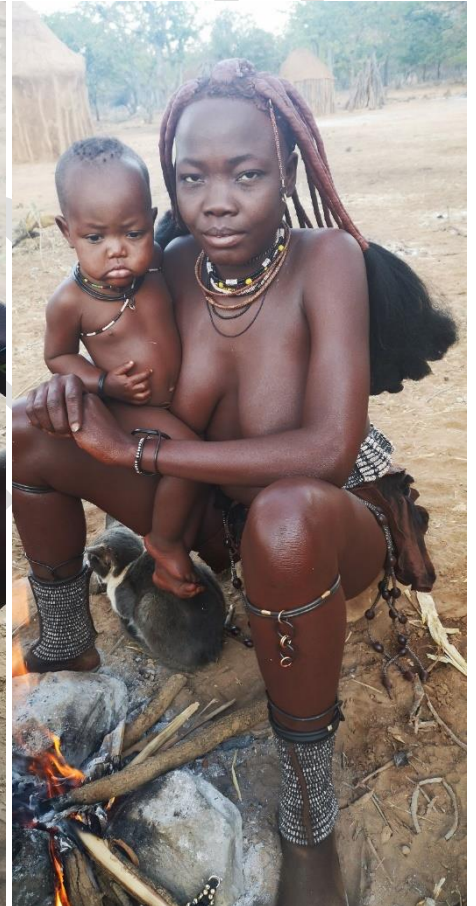
9. 21. 7. 2021, sredo

Dobro varovana kar s tremi nočnimi čuvaji, sva se prebudila v hladno jutro, pri 10 °C, na nadmorski višini 1100 metrov. Še pred sončnim vzhodom sva navigirala proti severu, v 40 kilometrov oddaljeno vasico Himb. Tu sva preživela dobro uro, se seznanila z njihovo kulturo, življenjem, se z njimi fotografirala, obiskala njihov nakupovalni center. Na koncu so nama prikazali njihov tradicionalni ples. Zanimivo je to, da jih pri teh temperaturah ne zebe, da so moški veliko časa odsotni, saj zgodaj oddidejo ali na lov, ali pasejo živino ali pa se kakor koli ukvarjajo z živinorejo. Vsak moški ima po dve do tri žene,

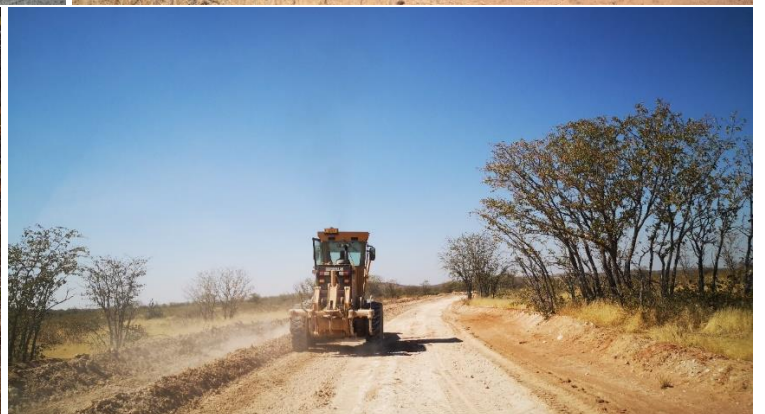
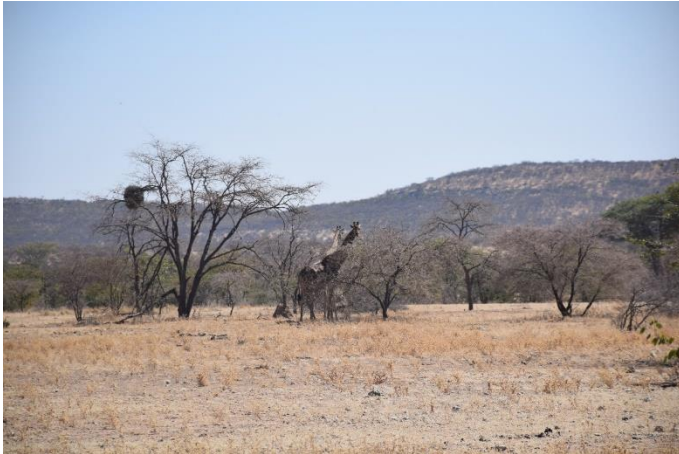
vsaka žena pa ima lahko le enega moža. Zanimivo in vredno obiska. No in tako sva se vrnila v Opuwo, kar v jeziku Himb pomeni konec, verjetno zato, ker je severno od mesta infrastrukture bolj malo, ali pa jo sploh ni. No in tako iz Opuwe nadaljevala proti jugu, po asfaltirani cesti, kar sploh ne moreš verjet, proti Etoshi. Spet policijska kontrola. Že četrtrič so naju popisali in seveda klasična vprašanja, kako sva, kdo sva, od kje prihajava, kam greva in registrska tablica avtomobila. Še srečno pot in to je vse. Po lepi, široki, prazni in predvsem ne prašni cesti, kjer je omejitev 100, je nujno potrebno upoštevati prometne znake. Če je znak, da je govedo na cesti, potem je to res. Srečala kar nekaj čred krav, teličkov, bikov, koz, oslov, pastirjev na konjih,... Cesto je hotel prečkati ogromen noj, ki se je zadnji trenutek premislil in zavil v goščavo. Le ta je na trenutke neprehodna in spominja na nizko bukovo rastje. Prav zato pa sva videla kar nekaj jat pinož, ki so v roju preletavale to pokrajino. Sonce je že kar visoko in s tem tudi temperatura, ki na termometrih kaže 22 stopinj Celzija, občutiti pa je precej več. Do kampa še 60 kilometrov makadamske, široke ceste. Na poti zopet kontrola. Tokrat preverjajo meso. Morala sva odpreti hladilnik, a k sreči je bilo meso na dnu, tako da sva ga pretihotapila v narodni park. Po nekaj kilometrih sva plačala kar vstopnino v park, edino kar so vprašali je, če imava dron, kajti snemanje z njim je prepovedano. No in tako sva prestopila v narodni park. Takoj na začetku žirafe, pa malo naprej zebre, ki so prečile cesto, pa gazele, impale, majhne antilope. Noro. Teh 50 kilometrov sva vozila dve uri ali več, ker se neprestano ustavljaš, opazuješ, fotografiraš. Zapeljala sva do kotanje z vodo, kjer se je elegantno premikala žirafa, žeja je premagala oriksa, gnuja, pred vodnim zajetjem pa so se šopirili in sušili krila jastrebi. Šakal in nekaj plašnih antilop pa jo je ob najinem prihodu ucvrlo. Seveda pa so tu še vedno termitnjaki, ki so nekateri kar sredi ceste, pa različne vrste akacije, iz katerih visijo kot novoletni okraski gnezda različnih ptic, afriški tiki, kandelabra tree in pa seveda do pol metra visoka rumenkasta trava, ki je glavna hrana rastlinojedcem. Okoli pol štirih pripeljala v camp, na parcelo tri. Solidno, naravi primerno s čistimi sanitarijami, tušem, senco fire ringom in pa seveda puščavskim peskom, ki je preprosto povsod. A na to se navadiš. Najprej pripravila slastno pleskavico, mešano solato, podobno naši srbski solati in pa čebulni kruh. Zraven se je podal kozarec južno afriškega vina. Ko sva si spočila, sva šla na plato oziroma dvignjen mostiček, pod katerim je vodna kotanja. Nepozaben sončni zahod. Z daljnogledom opazovala čredo gnujev, ki so se počasi približevali napajališču, a v kampu so preglasni, po jakosti je najbolj izstopala skupina Čehov. Najbolj se je mokrišču približala žejna impala, a tudi ona je zaradi varnosti odskakljala v širno pokrajino, poraslo s travo in grmičevjem in redkimi akacijevimi drevesi. Zdi se nama, da je opazovalnica preblizu vodne kotanje, saj je neposredno pod njo. Še urejanje fotografij in spominov. Današnji dan je bil spet poln nepozabnih dogodkov.

10. 22. 7. 2021, četrtek

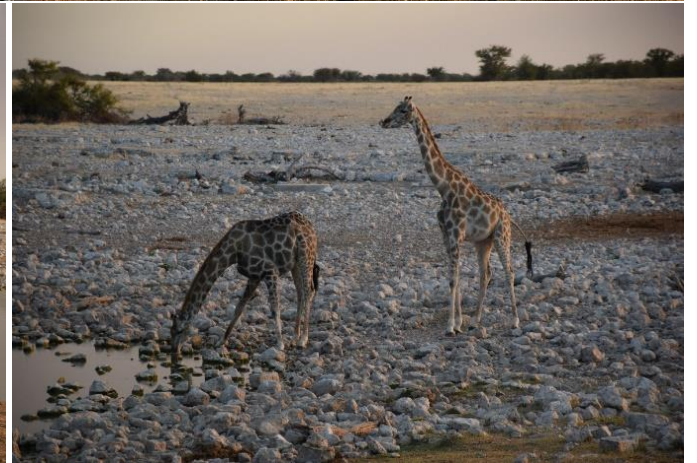
Zgodnje mrzlo jutro, zajtrk še pred sončnim vzhodom, potem pa naravnost na vzhod. Po makadamski cesti, pa malo off road, do različnih vodnih kotanj, kjer se pridejo napajat različne živali. Preprosto ne morem opisati današnjega dne, ker je zame nekaj najlepšega, kar se mi je zgodilo v življenju. Videla ogromno živali, med katerimi so številčno izstopale Thomsonove gazele, zebre, noji, šakali, gnuji, oriksi, antilope, dig dig, termitnjaki, ptič kori bustet, žirafe, hijena, celo krdelo levinj, nekaj mladičkov in pa mogočen levji samec, ki se je hladil v senci akacije. Noro. V bližini levinj videla okostje slona in pa raztrgano zebro, ki pa so jo samice skrbno čuvala pred šakali. Pokrajina pa je poleg neskončnosti tako raznolika in preprosto čudovita. Zapeljala še do slane kotanje, kjer so se v travi skrivali prežvekovalci in šakali. Sicer pa je Etoša velika slana kotanja, ki je del kotline Kalahari na severu Namibije. 120 kilometrov dolgo suho jezersko dno in njegova okolica sta zaščiteni kot Narodni park Etoša, ki je največji namibijski park divjih živali. Uvrščen je na seznam svetovne dediščine. Okoli treh sva polna lepih vtisov s safarija pripeljala v camp Okaukueo, na parcelo 20. Lepo urejeno, tlakovano, na parceli voda, miza, klop, kurišče. Camp ima bazen, trgovino in s slamo krite lodge. Najprej sva šla k vodni kotanji campa in opazovala štiri slone, kako so si počasi gasili žejo, poleg še ostalih, manjših, rogatih rastlinojedcev. Kasneje so se po kosilu pridružile še žirafe in šakali in pa tudi mi2, ki sva nazdravila čudovitemu dnevu s kozarcem vrhunskega afriškega vina. Ob sončnem zahodu pa še presenečenje. Na masažo ob suhi veji in na nekaj litrov čiste vode je prilomastil beli nosorog. Omg, prvič, čisto od blizu v divjini videla nosoroga. Verjetno danes ne bom spala od samih lepot in presežkov, pa še polna luna.

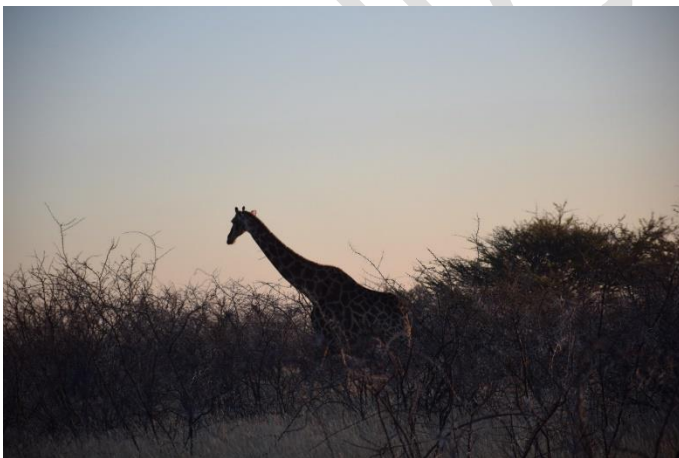

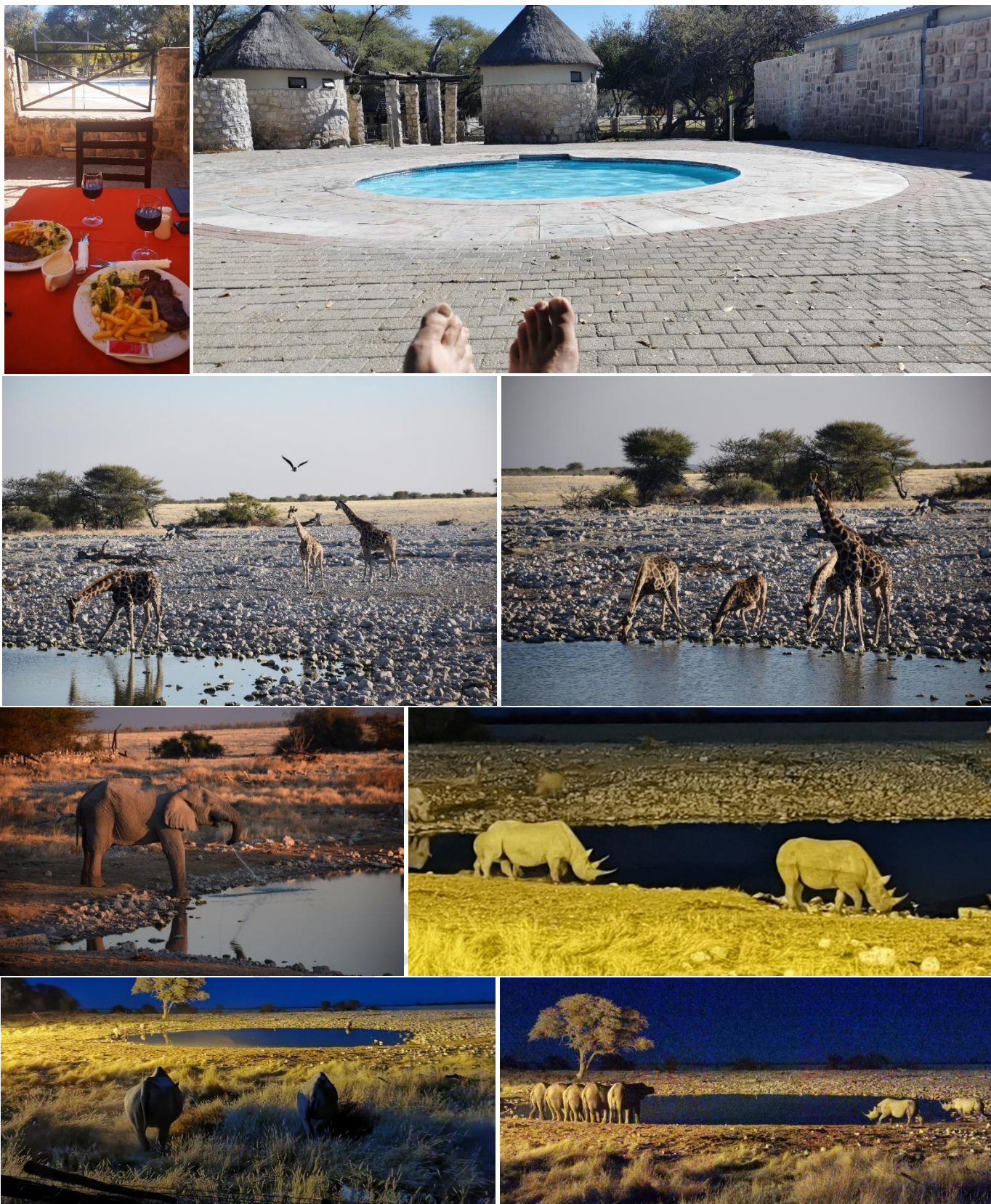
11. 23. 7. 2021, petek

Tudi danes zgodnje in zeeeeelo mrzlo jutro pri 8 °C. Hiter zajtrk, potem pa novim safari dogodivščinam naproti. Čudovit sončni vzhod ujet v akacijevo zvito drevo, širna pokrajina, zlato rumena in s soncem obsijana trava, mimo manjših požarov, po pogoreli pokrajini, z opazovanjem različnih vrst gazel, antilop, gnujev, nojev, žiraf in šakalov, do različnih naravnih in umetnih vodnih kotanj. Malica in poslušanje ptic, ki so preletavale pokrajino in ki so si zgradila ogromna gnezda na bližnji akaciji. Čudovito je preprosto opazovati in poslušati zvoke divje Afrike. Na poti proti kampu, zraven kotanje Nebrownii, pa sva na cesti doživela presenečenje. Levinja se je graciozno sprehajala po cesti, potem pa je zavila v travnato pokrajino, tik ob cesti. Tu je ležal in se umival mladi lev. Nisva mogla verjeti svojim očem, saj je bilo to le kakšen meter od najinega začasnega avta. Vau. Okoli enih prispela v kamp, potem pa sva8 se odpravila na počitek in obujanje spominov na ležalnik ob bazenu. Ko sva postala lačna, sva si v restavraciji privoščila kosilo. Izbrala sva oriksa s čipsom, mešano solato in prelivom. Nazdravila s kozarcem črnega afriškega terana, na koncu pa še sladico. Mirko kolač, jaz pa sadno solato. Super. Proti večeru sva šla na sprehod do vodne kotanje, kjer sva opazovala družino žiraf, gazele in slona, ki je poskrbel za vodno doživetje. Pred avtodomom zakurila ogenj in preživela romantičen večer ob polni luni. Ampak to še ni vse. Ko je ugasnil ogenj, sva šla samo do vodne kotanje. Tam pa presenečenje. Sedem nosorogov. Omg. Slonica, ki je stalna gostja vodnega bara je bila izgnana, samec črnega nosoroga ji je dal jasno vedeti, da je tu on glavni. Prav tako se je vnel boj še z nosorogom, ki pa predvidevam nista bila iz iste družine. Res zanimivo, nosorogi so prišli povsem do ograje in zdelo se je, da se namenoma nastavljajo fotografom. Ko smo že mislili, da se bodo nosorogi poslovili, pa je prišla čreda šestih slonov z mladičkom. Ko so simpatično začeli zajemati vodo v rilec, je zopet pridiral alfa nosorog in se postavil pred slone, ki so se sprva umaknili. Potem pa je ata slon pokazal kdo je glavni in nosorog se je umaknil. Vode je dovolj za vse. Sloni so se odžejali in ubrali uhojeno pot na počitek. Ostala sta še dva, bela nosoroga, ki pa sta zadnja zapustila napajališče. Tudi mi2 sva odšla na počitek, pa čeprav rahlo zmrzjena, polna lepih, nepozabnih dogodivščin.

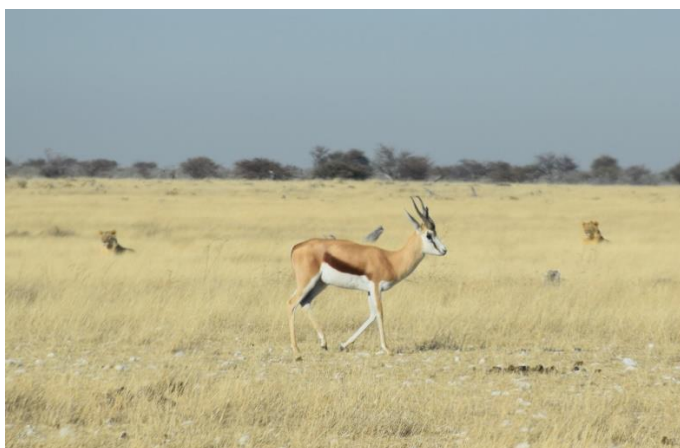

12. 23. 7. 2021, sobota

Še eno mrzlo pozno jutro pri samo 8 °C. Ker sva včeraj ponočevala po afriško, sva danes začela bolj na eazy. Ob sončnem vzhodu sva zajtrkovala mešano marmelado iz konzerve, zmrznjeno ramo in pa vročo kavico z mlekom. Še malica za na safari, potem pa zopet proti vzhodu. Najprej naju je ob poti v travi presenetil fascinanten in značilen dolgonogi ptič z značilno čupo, secretarybird. Ni se dal motiti pri zajtrku, zato sva lahko naredila super fotografije. Potem pa mimo oriksov, ustavila pri črnoobraznih impalah, videla antilope steenbok in springbok, v daljavi nekaj žiraf, gnuje, veverice. Skratka od kotanje do kotanje, počasi s postanki. Pri kotanji Nebrowni videla ogromno gazel, ki so bile nemirne zaradi dveh levov, ki sta prežala v visoki travi. Kar nekajkrat sva pričakovala akcijo, a se to ni zgodilo. Mogoče kdaj naslednjič. Potem pa po cesti nosoroga proti najinemu današnjemu kampu Halili. Omg. Zagledala čredo slonov, ki sva jim prekrizala pot. Samica je dvignila uhlje in rep, kar v slonščini pomeni grožnjo. Takoj je Mirko prestavil v vzratno in tako sva lahko opazovala čredo

11 slonov. Ojoj. Prvič takole nezavarovana in povsem sama med sloni. Nekaj je bilo mladičev, ki pa so jih slonice skrbno varovale. Morala sva počakati kar nekaj časa, da so se sloni umaknili iz ceste in odlomastili v smeri najinega kampa. Midva sva obiskala še eno naravno kotanjo, ki pa zaradi suše ni bila obiskana. Ko sva prispela v kamp, sva v družbi le nekaj kampistov parkirala v bližini sanitarij in izhoda za kotanjo. Najprej sva jo mahnila na sprehod, da pogledava, če je čreda slonov že prispela. Mirko jo je po izračunih pričakoval eno uro kasneje. Ob vodnem zajetju se je napajal veličasten samec Greater Kudu, kateremu pa so se kasneje pridružile še samice in pa čreda zeber. Kar naenkrat pa iz ovinka čreda dvanajstih slonov, ki so pregnali zebre in jelenjad. Kar nisva mogla verjeti, da so tako pohiteli. No in ko sva dobre pol ure opazovala njihovo vedenje in se čudila njihovi skrbi za mladiče, se je zaslislalo trobljenje, zdaj vema da, najine črede slonov. Ojoj, najprej spor zaradi vode, potem pa so se pogodili in razporedili ob napajališču. Česa takega še nisva videla. Tik tak je minilo dve uri in že pošteno lačna sva se sprehodila do bližnje restavracije v kampu. Naročila svinjski in goveji zrezek, zelenjavo, ocvrt krompirček in tako pošteno napolnila trebuhe. Afriške porcije so ogromne, obroki pa poceni in okusni. Tu je občutiti ukrepe korone, saj je bazen in del restavracije zaprt, kamp je skoraj prazen. Zvečer sva po sončnem zahodu zakurila ogenj in uživala ob kozarcu vrhunskega vina Shiraz. Večerni sprehod do vodne kotanje nama je osvetljevala luna in pa na tisoče zvezd. Prava divjina in mi2, ki na klopici opazujeva preletavanje sov, ki se mastijo z ogromnimi večami in pa seveda miškami, ki pa jih je na tem območju ogromno. African scobs owl so dobri in hitri letalci, ki so doma na bližnjih vejah boaboba, ki tej kotanji da čaroben pridih. Žejo so v kotanji gasili trije nosorogi, ki so ob vsakem šumu pogledovali naokoli in so dali vedeti, da so gospodarji kotanje. Na poti proti campu je ves čas šumelo, saj so miši bežale in iskale svoje skrivališče. Še en nepozaben dan in mirna bolj topla noč v divjini narodnega parka Etoše.

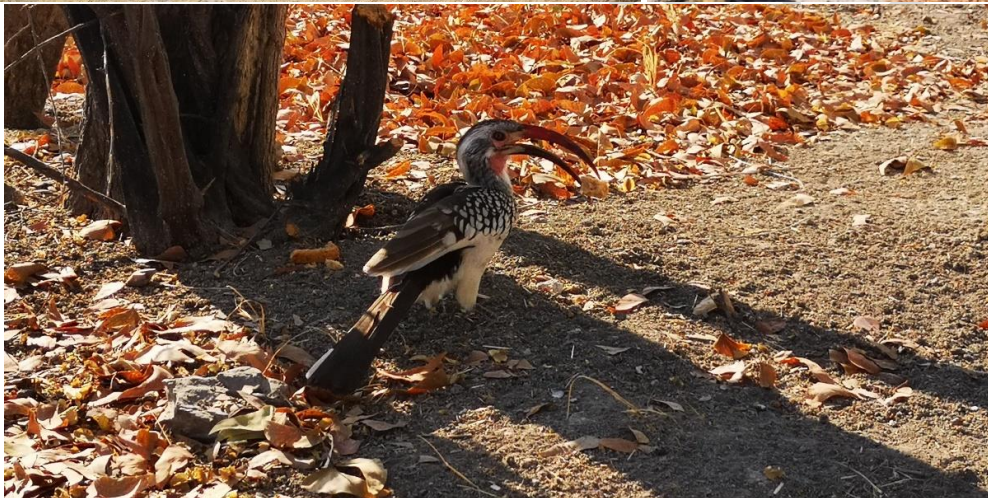

13. 25. 7. 2021, nedelja

S soncem obsijano jutro in jajčke za zajtrk v pisani družini afriških lačnih ptic. Nič kaj sramežljivi cape glossly starling, ki so prileteli na mizo, jedli iz roke in s svojim oglašanjem vključili afriški radio. Kmalu sta se pridružila še dolgokljuni red billed hombil in siv čupast grey go away bird. Že zjutraj prava pustolovščina. Tudi talne veverice so se že zbudile in so začele iskati zajtrk. Žal so najinega zamudile. Mi 2 sva se sprehodila do vodne kotanje in opazovala gašenje žeje na stotine pegatk helmeted guineafowl. Njim so se pridružile še zebre plains zebra in dva samca greater kudu ter čreda njihovih samic. Ob poti nazaj sva nabrala nekaj suhih vej akacije za večerni ogenj in se odpeljala do vodne kotanje Nuamses. Po nama je prečkal ogromen samec žirafe, ki se mu ni mudilo. Najprej je osmukal z dolgim in preciznim jezikom nekaj listov akacije, potem pa se na dolgih elegantnih nogah premaknil čez cesto do naslednjega drevesa. Noro. Parkirala ob najgloblji in zelo slikoviti kotanji in čakala, na prihod leoparda. Ob vodi je užival par egipčanskih gosi, ki so kmalu poiskale senco v visoki travi nad kotanjo. Potem pa mir in tišina, nikjer nobenih sledi ali iztrebkov od kopitarjev. Le tu in tam preleti jata malih, drobnih ptic, na posušeno vejo drevesa pa pristane mala ujeta, z rdečo liso okoli oči in rdečkastimi nogami, pigmy falcon. Ura je že nekaj čez dvanajsto, v daljavi kapitalni samec oriksa, ki boječe pogleduje proti nama. Hitro se je odžejal in si napajališče izmenjam z black faced impalami, ki so se mirno napajale v globoki, čisti kotanji. Po treh urah divjine in popolne tišine, sva naredila premik do naslednje kotanje. Cesto so pred nama prečkale žirafe. O kako so mogočne, kar osem jih je bilo. Po velikosti je iztopal samec in pa mladič, ki je bil velikosti zebre. Vau. še enkrat preverila vodno kotanjo, kjer so bili videni leopardi, a midva danes videla kopitarje, od katerih je prevladoval samec greater kudu, ki je k napajališču pripeljal ogromno čredo samic in mladičev. Na poti videla še zebre, gazele, impale, orikse. Pa seveda čudovita pokrajina, ki je iz minute v minuto drugačna. Ko sva popoldne prišla nazaj v Halili kamp na najino parcelo 16, sem naredila pojedino številnim avtohtonim pticam in talnim vevericam. Na meniju polovica današnjega sendviča s prešano šunko, sirom in čebulnim kruhom. Neverjetno kdo vse je prišel na pojedino, črna dolgorepa ptica z dolgim in ukrivljenim kljunom (common scimitarbill) si je privoščila koščke šunke, priletel je tudi par ptic z dolgim, močnim, rdečim ukrivljenim kljunom (red billed hombill) se je mastil s sirom, medtem ko so nama že stari znanci cape grossly starling pozobali drobtinice kruha. Zadnje so na gostijo prišle veverice, ki so se zadovoljile z ostanki pojedine. No in tako sva tudi midva postala lačna, zato sva se odpravila v isto restavracijo kot včeraj. Seveda je bil tudi isti meni, tako da sva danes zamenjala. Jaz zelo staro in seveda dobro pečeno govedino, Mirko pa svinjski dunajski zrezek. Še dobro, da jutri odrineva naprej, ker je zmanjkalo jedi. Sončni zahod ob odhajajoči čredi slonov, s pogledom na fascinantno pokrajino in razvejana drevesa boobaba. Ko sva se vrnila v camp sva uživala v prijetni noči, s kozarcem Shiraza in ob ognju, ki ga tukaj imenujejo afriški tv. Samo še večerni sprehod do kotanje, kjer se je odvijal film štirih nosorogov. Samica in mladič sta kmalu zapustila prizorišče, ostala sta samo samec

in samica, ki sta bila drug do drugega prijazna in ljubeča. Nikoli si ne bi mislila, da so tako robusne in ogromne živali lahko tako nežne. Ko sva se vračala v kamp naju je osvetljevala luna in nešteto zvezd, družbo pa so nama delale miši, ki so švigale v grmovje in iskale prostor za nočitev. Še en lep afriški dan.

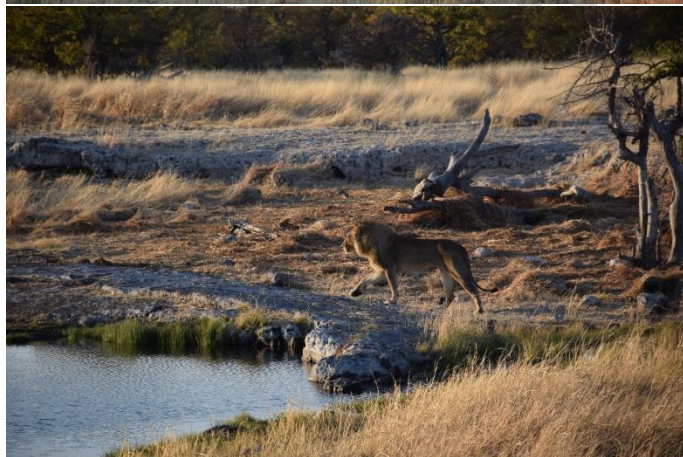
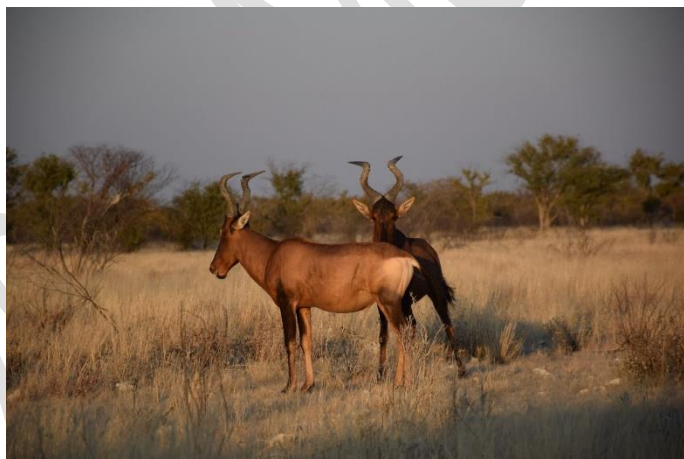
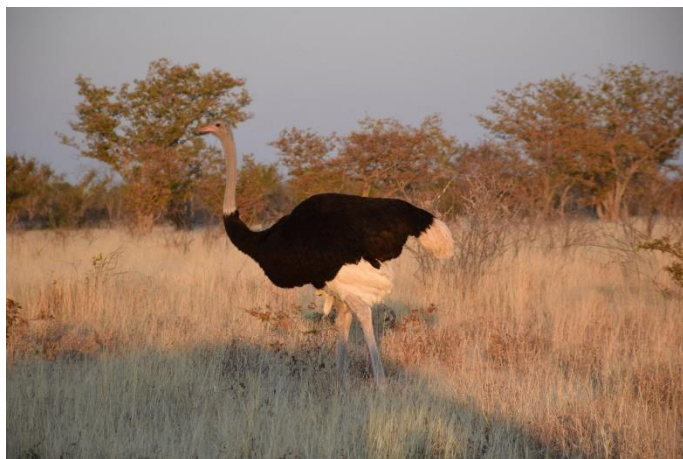

14. 26. 7. 2021, ponedeljek

Ob sončnem vzhodu zapustila camp Halili in navigirala proti Namutoni. Najprej ob cesti noj, ki je še ves zaspan samo pogledoval proti avtu, malo naprej čreda rogatih kopitarjev Red hartebeest. V jutro prebujajoča narava je nekaj najlepšega. Ustavila sva pri vodni kotanji, kjer sva včeraj čakala leoparda. Ko sva se odločala, kje bova parkirala, se je kar naenkrat pojavil lev, ki sva ga verjetno zmotila pri jutranjem poležavanju. Arogantno in samozavestno se je sprehodil ob kristalno čisti vodni kotanji in se izgubil med visoko travo v daljavi. Dober začetek dneva. Ja, narava je res nepredvidljiva. Tu sva v tišini in miru preživela kakšno urco. Praznina, mir, tišina, neskončnost. Leoparda ni bilo, zato sva šla po cesti

naprej. Kar naenkrat vidiva v daljavi, da nekaj leži na cesti. Mislila sva, da je poginula žival, a sva se pošteno zmotila, Ko sva pripeljala v bližino, je gepard vstal in se lenobno premaknil ob cesto v travo. Sploh se ni bal najine bližine in kar dovolj časa sva imela, da sva si ga natančno ogledala in pa seveda tudi fotografirala. Super. Impale, kuduji, gnuji in pa še enkrat gepardka, vsaj tako je bilo videti. Lahko da je bila ista, lahko pa da ne. Le kdo bi vedel. Žirafe, zebre, gazele, impale, oriksi. Peljala do samega etoša pan, kjer je izvir vode in seveda s tem tudi živali. Trije ogromni samci slonov, ki imajo malo manjše okle kot običajni, verjetno zaradi prehrane, so nakazovali, da gredo k vodnemu zajetju. Ob cesti so se v travi gostili nosorogi. Kar nisva se mogla načuditi, kaj vse sva danes videla in doživela. Kljub prevoženim 120 kilometrom po prašni cesti polni jam je bil danes popoln safari z glavnima akterjema levom in gepardom, sledijo pa nosorogi, katere sva do danes videla le ponoči. Okoli treh pripeljala v camp Namotoni, ki je na prvi videz čudovit, poln zelenja, z ogromnim poslopjem, ki ga danes restavrirajo v muzej, včasih pa je bila nemška kasarna. Camp ima tudi bazen, ki pa je v tem obdobju sicer aktiven, a voda je mrzla. Sicer pa sva v Namibiji v času njihove zime. Temperature na soncu okoli 25 stopinj, ki pa se ob zahodu zagotovo spustijo za 10 ali več stopinj. Midva sva si na vrtu restavracije, pod krošnjo ogromnih dreves privoščila zrezek kuduja, ki sva ga tudi videla danes. Zelo okusno z zelenjavno prilogo in rižem. Ob kozarcu domačega cabernejja klepetala in se sprehodila do vodne kotanje kampa. No, glede na prejšnje kampe, sva bila razočarana, tako da večerno gledališče z zelo slabim in oddaljenim pogledom. V slabo založeni trgovini kupila nekaj malenkosti in pa sladoled. No ja, na kitajskem sem sicer jedla še slabšega, tako da. Trgovka si je hotela prisvojiti 100 namibijskih dolarjev, a sva jo opozorila, tako da poskušajo na vse načine. Previdnost ni nikoli odveč. Sončni zahod ob prazni vodni kotanji, ogenj in miren večer.

WHY ARE ETOSHA'S ELEPHANTS SO TALL AND THEIR TUSKS SO SMALL?

Tusk size in Etosha

The main reason for relatively small tusk sizes in Etosha elephants appear to be a mineral deficiency, where elephants experience a protein deficiency and/or a vitamin deficiency during the dry season or each year, leading to a weak collagen matrix (the organic structural component of teeth and bone), and, hence, brittleness and a propensity to crack.

- possible mineral imbalances given the var. over-abundance of calcium versus a relative deficiency in phosphorus. Both minerals are essential co-factors in the correct laying for the development of bones and teeth.
- usually intense competition amongst elephants to drink from the outlets of both natural springs and artificial troughs, where the point where a trunk is used to break through the vegetation due to evaporation concentration. In justifying for access to the best drinking sites, elephants have frequent tusk-to-tusk contact.
- waterholes in Etosha act as a focal point of social activities, and elephant social hierarchies are established during interactions at waterholes. The frequent incidence of ivory chips or waterholes attempt to interact against amongst males.
- the arid climate of Etosha might simply lead to the deterioration of the exposed parts of elephant tusks and the development of cracks.

The body size and shoulder height of elephants are determined by:

- Age**
(elephant growth follows the typical mammalian pattern).
- Sex**
(males grow throughout their lifespan, but females reach a maximum size early in adulthood).
- Genetics**
(elephants from different regions in Africa vary in size, e.g. the small forest elephants versus the larger savanna elephants. These regional differences are predominantly determined by genetic variation).
- Environmental factors**
(elephants have a wide, and largely unexplored, range in size and mass at birth. Those born small (early) in periods of low resource availability might never reach full size).

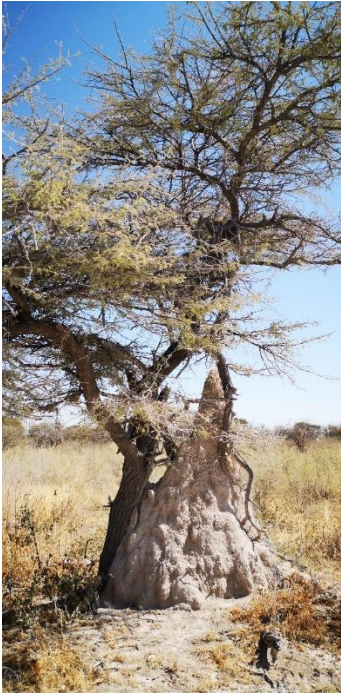
Elephants in Etosha are amongst the tallest in Africa, where:

- Adult male shoulder height of all elephants from NW Namibia (including Etosha) and SW Angola usually range from 3.5-4.2m, or ca. 0.3-0.1m more than elephants from the eastern parts of Southern Africa. Adult females in Etosha often exceed adult males from e.g. Kruger N.P. in shoulder height.
- Elephants in arid regions are taller than elephants from humid regions, as also known for other species. Etosha's wilderness, insular, dense etc. are also larger than e.g. the same species in the Kruger N.P., South Africa.
- The 5th and 6th tallest elephants ever measured came from the Namibian area, measuring 4.00m and 3.80m at the shoulder.

The size, shape, durability and chemical composition of elephant tusks are influenced by:

- Age**
(tusks erupt at ca. 2-3 years, and keep growing throughout the lifespan).
- Sex**
(male tusks are heavier, thicker and are often curved compared to the cylindrical tusks of females).
- Genetics**
(regional and even local differences occur in tusk characteristics. Elephants from NW Namibia and SW Angola typically have similar-shaped tusks, curved in one plane only).
- Diet and minerals in substrate and water**
(the mineralogical composition of regional substrates are reflected in the body composition of animals).
- Behaviour**
(e.g. elephants wear their teeth down faster in areas where they frequently use their tusks).

15. 27. 7. 2021, torek

Dobro naspana sva se prebudila ob sončnem vzhodu in dan začela z okusnim, obilnim in poceni zajtrkom v restavraciji hotela. Potem pa safari. Razen lepe in raznolike pokrajine, ni bilo kaj dosti videti. Kot da bi se vse živali poskrile, saj razen ptic ni bilo živalske pestrosti. Vesela sem bila pisanega, kot s pastelnimi barvami porisanega ptiča (European roller), ki je opazoval okolico na najvišji veji akacije. V visoki travi se je samozavestno sprehajalo kar nekaj precej velikih, rumenonogih in s čupo na koncu glave, ptic, Kori busterd.

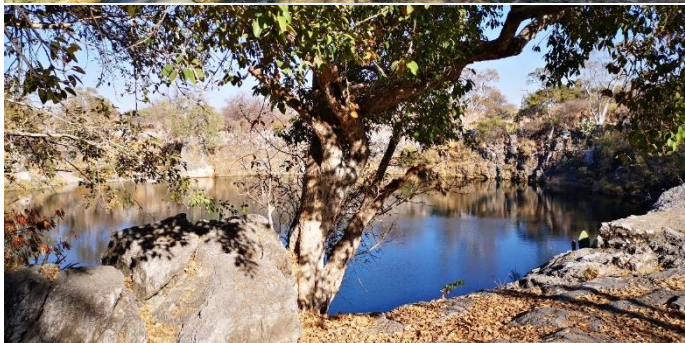
Vozila po robu Etoša pan, pa zavila na fischer pan, pa razen črne štokrlje, ki je iskala hrano, ni bilo videti nič. Potem pa kar naenkrat dva mladička žiraf, ki sta bila verjetno dvojčka. Mama žirafa iz leve in na desni ogromen samec, ki je ocenjeval najino nevarnost. Res neverjetno, kako živali skrbijo za svoje mladičke. Potem pa sva zavila iz dik dik ceste proti vodni kotanji, le nekaj kilometrov stran od najinega kampa. Žejo so gasili gnuji, gazele, impale, oriksi, kuduji, zebre, previdne žirafe in dve divji svinji, ki sta prevzeli monopol nad vodo. Noro, tu sva se zadrževala kar nekaj časa, potem pa sva postala lačna, zato sva se zapeljala v kamp, kjer sva se za smešno ceno dobro najedla v restavraciji hotela. Tu pa še eno presenečenje. Mungosi so nas zabavali na terasi hotela in bili prav prisrčni. Potem pa so se poskrili v luknjo bližnje ogromne akacije. Ja, ta kamp je nekaj posebnega za botanike, veliko različnih drevesnih vrst, cvetoče azeleje, sukalenti, palme, sossage tree, posebno skrb posvečajo travi, ki jo ves čas zalivajo,.. V kampu so tudi ogromni termitnjaki, kar kaže, da je to najstarejši kamp v Etoši. Počitek ob bazenu, s pogledom na sončni zahod med palmami parka. Takoj po sončnem zahodu sva se premaknila do vodne kotanje kampa in opazovala žirafe, ki se nikakor niso odločile za obisk vodnega bara. Pogledovale so proti nama, pa sva v popolni tišini pričakovala premik. Takrat pa je premik iz trstičja naredila že odžejana levinja, ki je graciozno, počasi, a z odločnimi koraki zapustila prizorišče. Super zaključek safarija po Etoši. Ko sva se vračala v kamp, sva srečala slovensko družino in prijetno je bilo poklepetati z njimi. Ob ognju, pivu in čipsu v družbi mišk sva strnila dogodke današnjega dne, ki pa je bil spet nekaj posebnega.

Zgodnje mrzlo jutro, pri samo 5 °C. Zajtrk v restavraciji, potem pa slovo od Etoše. Pa sva se zmotila, kajti vrniti sva se morala nazaj, da so nama izdali še račun dodatnega dne bivanja v narodnem parku, tako da sva park zapustila okoli pol devete ure in navigirala do Bušmanov. Prvi postanek v kraju Tsumeb ob jezeru Oshikoto. To jezero je manjše jezero od le dveh stalnih naravnih jezer v Namibiji. Jezero je bilo 1972 leta razglašeno za naravni spomenik. Otkikoto je stalno jezero, ki ga je ustvarila propadajoča kraška jama. Med prvo svetovno vojno, so Nemci med begom v jezero odvrgli ogromno orožja, topov in po legendi tudi zaboje polne zlata. Jezero je zelo globoko in zaradi tokov je to še danes na dnu jezera. Ob jezeru je čudovita narava, z ogromnimi drevesi evkaliptusa, velikimi kaktusi, opuncijami in alojami. Lepo in vredno ogleda. Jezero se nahaja le 20 kilometrov od mesta Tsumeb, kjer sva se ustavila za manjši nakup in natočila gorivo. Pa naprej po ravni, prazni in neskončni asfaltirani cesti, mimo mesta Grootfontein, ki na prvi videz daje občutek lepo urejenega, s palmami obdanega mesta na robu Kalaharija. Po nekaj deset kilometrih zavila na makadamsko cesto, proti vasi, kjer domujejo plemena Bušmanov. Puščava Kalahari je popolna divjina, kar naenkrat cesto prečkajo divje svinje, ob cesti družina žiraf, ki naju gledajo kot tretje čudo. Res so tu avtomobili zelo redki, ljudje hodijo peš Peljala mimo ogromnih kmetij, kjer pasejo ogromne črede krav, različnih pasem. Po 70 kilometrih makadamske, široke, prašne ceste, kjer je omejitev 100 kilometrov na uro, sva pripeljala do primitivnega naselja in cestne kontrole, kjer preverjajo, če imava meso. Zapišejo podatke in potem odprejo železno, primitivno ograjo, kar pomeni, da lahko nadaljujete. Po nekaj 100 metrih, sva zavila z glavne ceste proti Bušmanom. Tu pa se je cesta spremenila v zelo ozko, ob straneh poraslo z bodičastim grmičevjem, ki je skoraj neprehodno. Cesta je navkreber, mivkasta, tako da brez 4x4 pogona in dobrega šoferja nebi šlo. Domačini so se z oslovsko vprego umaknili v meni neprehodno grmovje, otroci so naju pozdravljali in mahali ob poti. Prava doza adrenalina. Po doooooolgih šestih kilometrih sva prispela v vas. Tam so naju usmerili v kamp, kjer ni bilo žive duše. Samo midva zakopana v mivko in koliba, kjer piše living muzej in pa narava, čudovita drevesa boaboba, evkaliptusa in to je vse. Komaj sva se izkopal iz mivke, potem pa sva se po isti adrenalinski poti vrnila do veterinarske kontrole. Začel je komplicirati zaradi mesa, ki sva ga maloprej nabavila v trgovini. Prav čakal je na meso ali denar. No, ko sva mu stisnila 100 namibijskih dolarjev, se je zahvalil in zadeva je bila končana. Tako pač je v Namibiji. Korupcija še kako živi. Nadaljevala nazaj 70 kilometrov in se namestila v totalno odštekano Roys camp. V stilu rute 66, vse iz recikliranih in starih materialov in v čudoviti naravi z palmami, alojo vero, evkaliptusom, boabobom, skratka noro. Spekla goveje ražnjiče in sveže žemljice. Slastno. Sprehod po kampju, do vodne kotanje, vmes pa dik dik, ki je veselo poskakoval po kampju, pa ptiči, ki so v času sončnega zahoda še posebej glasni. Večerni ogenj in klepet ob čaju in prigrizku.

17. 29. 7. 2021, četrtek

Danes naju je zbudilo oglašanje čisto udomačenih ptic, nekakšnih križancev med kuro, golobom in pegatko, ki jih domačini imenujejo red eyed done, pa nama že znanih rdečekljunih red billed hombill in mavričnih european roller. Predno vzide sonce so najbolj glasni, verjetno si imajo veliko povedati. Zelo dober zajtrk, s svežim kruhom, toplo domačo kavico in ostalimi dobrotami. Potem pa na pot, v smeri mesta Grootfonteina in do meteorita. Nekaj asfalta, malo makadama, nebo brez oblaka in naraščajoče temperature na nadmorski višini 1400 metrov. Danes je to območje zavarovano z namibijsko kulturno dediščino. Zaradi svoje velike mase, več kot 60 ton, nikoli ni bil premaknjen s kraja, na katerega padel. Je največji znan meteorit v enem kosu in najbolj naraven kos železa na zemeljskem površju. Na Zemljino površje naj bi padel pred 80 000 leti. Odkril ga je kmet po naključju, ko je z volom oral enega od svojih polj. To je bilo leta 1920. Meteorit Hoba ima obliko kvadra, meri 2,7 x 2,7 x 0,9 metra. Sestavljen je iz železa, niklja, kobalta, galija, germanija, iridija, ogljika, bakra, žvepla, cinka, in iz vračeni kristali in minerali. Res vredno obiska. Nadaljevala v smeri Okonjima, mimo številnih polj koruze, ki pa so še vedno ročno obdelana, saj je dovolj poceni delovne sile. Tu je agrarno področje s farmami, rudniki, sončne elektrarne,... Malo višji nivo, kot sva ga bila vajena, tudi hiše so zidane in pokrite z valovito kritino. 280 kilometrov prevozila tik tak in malo čez poldne prispela v Okonjima, privat naravni rezervat v Namibiji. Nahaja se v gorah Omboroko s pogledom na majhen slap. V Otjihereru njegovo ime pomeni »kraj babunov«. Najprej pripeljala do prvega čekiranja in preverjanja. Odprli so nam vrata in po nekaj kilometrih sva že opazila prometne znake, kot so leopard na cesti, divje svinje na cesti, srnjad na cesti, oriksi na cesti... Res sva videla žirafa in divje svinje, tako da to nekaj velja. Še dvakrat so nama odprli vrata in nama zaželeli dobrodošlico. Po približno 20 kilometrih pripeljala do recepcije, kjer so nama najprej postregli

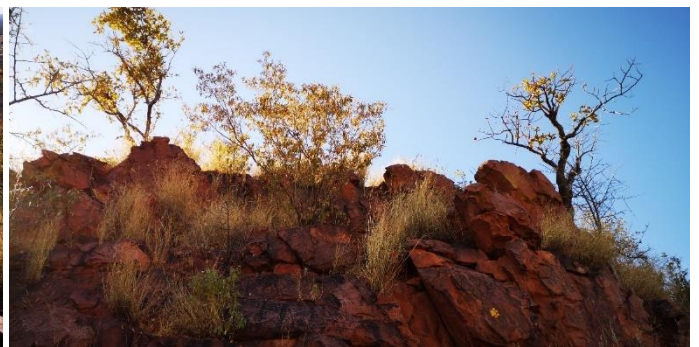
pijačo, izmerili temperaturo in naju na terasi res čudovitega hotela seznanili s pravili kampa. Ob vodi so se sprehajali divji prašiči, le nekaj metrov stran od terase. Prava divja Afrika. V nekaj kilometrov oddaljenem kampu sva parkirala na parceli chilala. Tu imajo samo 4 parcele na ogromnem prostoru. V daljavi videla še 4 turiste, tako da pa res mogoče nisva sama. Na parceli pokrita kuhinja, prostor za kurjenje, voda, elektrika, le nekaj metrov stran sva imela lastne sanitarije in tuširnico. Pravo afriško, a s toplo vodo. Imela sva tudi lastno razgledišče in pa bazen. Bila sva v hotelu temno modro nebo. Čista desetka. Pripravila sva si pozno kosilo, potem pa lenarila in uživala na razgledišču se tuširala v kopalnici še pod soncem, se sprehodila do bazena, zakurila ogenj in opazovala zvezdno nebo. Zelo redko na svetu vidiš tako črno nebo, kajti tu ni svetlobnega onesnaževanja, Tukaj sva že kar nekaj časa, pa še nisva videla oblakov, kljub njihovi zimi. Današnji dan je poln lepih dogodkov in skrivnostne noči v popolni divjini.

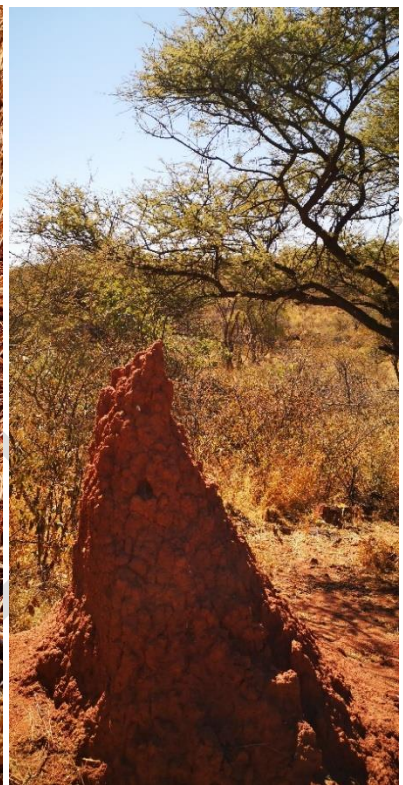
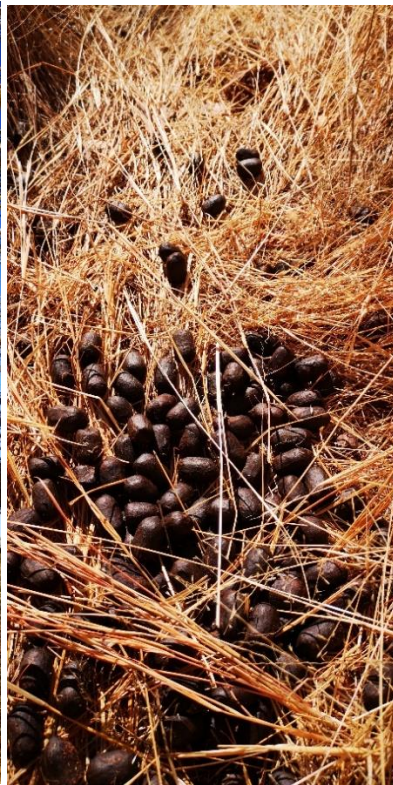

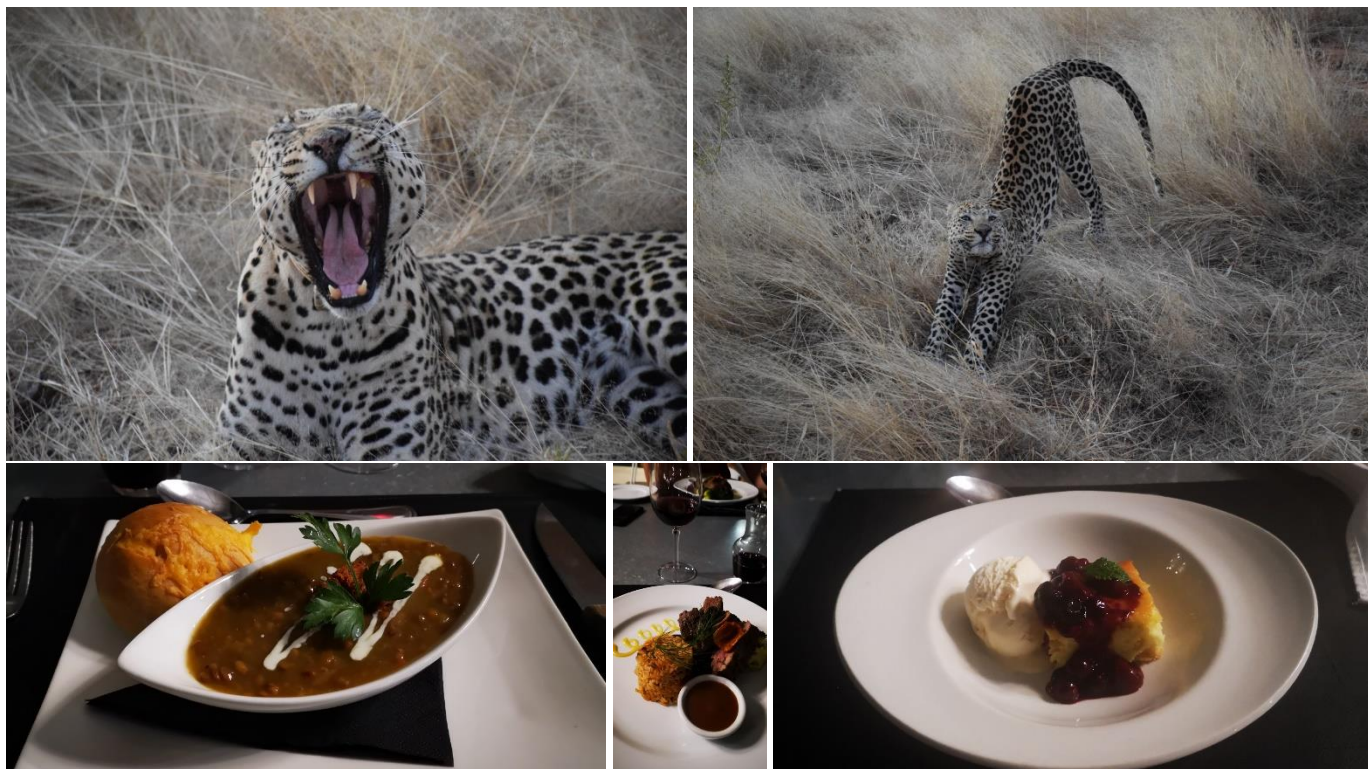
Še eno s soncem obsijano, a še mrzlo afriško jutro. Na sončku zajtrk in kavica, potem pa peš po poti leoparda. Najprej se pot strmo vzpenja po rdečih skalah, med posušeno travo in z osameli grmičastimi akacijami. Z leopardovimi tačkami je steza lepo markirana. Na vrhu hriba se odpira čudovit razgled na najino začasno domovanje, pa na lodge in na celotno območje tega rezervata. Pot sva nadaljevala po grebenu, kjer so raznolika drevesa, od katerih prevladujejo akacije. Sploh nisem vedela, da obstaja toliko vrst različnih akacij, od katerih mi je najbolj všeč rumeno debelna. Pot se je začela počasi spuščati in ko sva prečila makadamsko stransko cesto sva nadaljevala po poti opic. V daljavi videla kuduja, po poti tudi veliko iztrebkov, a ostalih živali ni bilo. Kot da bi se vse poskrile. Ko sva bila pri koncu poti opic, sva na skali videla majhnega kuščarja črne barve. Tudi živali so prilagojene na zimo, saj črna barva vpija sončno toploto, ki jo plazilci nujno potrebujejo. Okoli njih sva prispela do camperja, rahlo utrujena, saj sva prehodila 5 kilometrov in tudi premagala nekaj višincev. Prilegla se je malica in metin čaj, ter osvežitev z afriškim tušem. Popoldne sva se odpeljala do recepcije, kjer so naju že pričakovali za safari. Najprej za dobrodošlica kavica, čaj, sladice. Prijazen šofer naju je pozdravil, dobili smo vodo in v družbi francoskega in novozelandskega para začeli safari. Mi2 sva sedela zadaj na najvišjih in najbolj izpostavljenih sedežih. Najprej je bila zelo hitra, tresoča in pihajoča vožnja, ki je pri meni sprožila kar precej visok nivo kortizola. Po nekaj kilometrih, ko nas je presenetila prva žirafa, pa se je začel sproščati hormon sreče, tako da se je začela prava uživancija. Zebre, gnuji, impale, največje antilope, oriksi, lisice, družina divjih svinj, noji. Na cesti, ki po naših merilih ni cesta ampak brezpotje smo pregnali jato pegatk, videli ujede in rdečekljunega postavneža. Presenečeni smo bili, ko je kolovoz prečkal precej velik trop opic, pavijanov oziroma po njihovo babunov. Igrivi mladički, zaščitniške samice in alfa, res ogromen samec, ki je imel vse pod nadzorom. Šofer je ves čas lovil signal za nadzor leoparda, tako da smo kar naenkrat zapeljali iz ceste, ki jo ni in zapeljali v nam neprehodno grmičevje akacije. Kaj takega sploh ne moreš verjeti, da se da voziti po takšnem terenu. Klestili smo akacijo, katere trni so pristali v džipu, lomili veje, vse je škripalo, ropotalo in bilo podobno lomastenju. Med tem, ko je šofer lovil signal leoparda, smo se zasilno očistili akacijevih trnov in zmanjšali nivo adrenalina. No in tako se je ponovilo kar nekajkrat. Srečali smo še eno skupino, ki je po kolovozni poti počasi iskala leoparda. Naš šofer pa je bil iz minute v minuto bolj neučakan, za vsako ceno nam je želel poiskati leoparda, pa tudi če s pomočjo signala. Po treh urah safarija je sonce začelo zahajati, mi pa kar naenkrat iz goščave, čez suho strugo, s polno hitrostjo mimo vodne oaze v nasprotno smer kampa. Prišli smo do pokrajine, kjer je visoka trava z osamelimi visokimi akacijami. No in tu so se uresničile najine želje. V travi je ležal res, res ogromen leopard. Prav poziral je pred nami. Pogledoval je po okolici, vstal in se všečno in samozavestno sprehodil mimo džipa, močno zazehal, potem pa se ulegel. Ker je očitno postal lačen, se je odločil, da si bo poiskal večerjo in tako se je izgubil v daljavi. Vmes se je začelo nočiti, postalo je hladneje, mi pa smo se začeli vračati. Imeli smo krajši postanek za opazovanje nočnega neba in za razlago o tem rezervatu. Narava ne potrebuje človeka, človek pa potrebuje naravo. Brez luči smo se v popolni temi peljali do recepcije kampa, vse to z namenom, da ne bi zmotili živali. Dogodivščina, ki jo ne pozabiš. Šofer se je res potrudil, zato si je z najine strani za njihove razmere prislužil napitnino. V hotelu ob kaminu sva si privoščila svečano, romantično zaključno večerjo. Najprej korenčkova juha s toplo štručko, mlada, sočna govedina na posteljici rdeče pese, brokoli, posebna, zanimiva zeliščna omaka, riž z različnimi afriškimi začimbami. Tudi sladica ni manjkala. Sadni kolač z vročim prelivom iz brusnic in vanilijev sladoled. Njami. S kozarcem vrhunskega shirata nazdravila najinemu bližajočemu se zaključku počitnic, z željo, da se srečna in zdrava vrneva domov. Pozno sva prišla v kamp in še zadnjič prespala v naravnem rezervatu Okonjima.

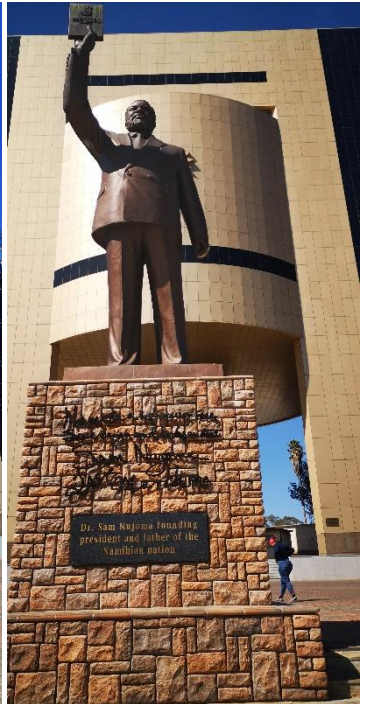

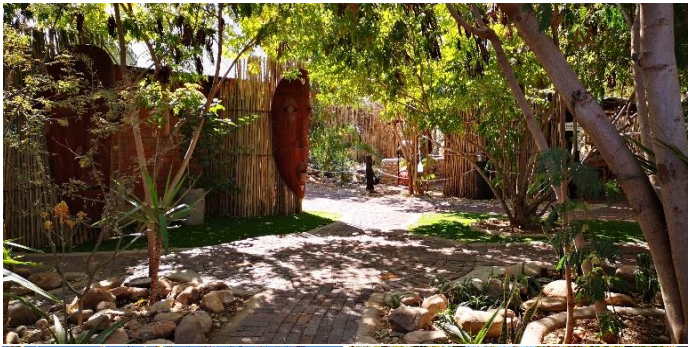

19. 31. 7. 2021, sobota

Zbudila sva se ob sončnem vzhodu, pripravila zajtrk in se počasi odpeljala iz te čudovite, divje pokrajine na 1500 metrih nadmorske višine. Navigacijo usmerila na Windhoek. Po širni, ravni, neskončni asfaltirani cesti, kjer sva pri hitrosti 120 kilometrov na uro opazila trop opic, ki se je sprehajal tik ob glavni prometni avtocesti. Kaj takšnega še nisva videla. S krajšimi postanki tik tak pripeljala 230 kilometrov. Še panoramska vožnja skozi glavno mesto, ustavila za kratko fotografiranje narodnega muzeja, stare trdnjave, zgodovinskega muzeja in Kristusove cerkve, potem pa na oddajo camperja. Okoli dveh naju je šofer pripeljal v Urban camp v samem centru prestolnice. Nastanila sva se v glamping šotoru, na parceli 19. Kamp nama je že poznan iz začetka najinega potovanja, zato sva danes takoj po nastanitvi poiskala najbližji, le nekaj 100 metro oddaljen medicinski center, kjer opravijo pcr test. Ja, takšna je direktiva vlade, ki pa jo moramo spoštovati. Zelo prijazna medicinska delavka nama je opravila test, midva pa sva bila olajšana še za 100 evrov. Potem pa sprehod po Windhoeku, ki je glavno in največje mesto Namibije. Je v središču Namibije na planoti višavja Khomas, na okoli 1700 m nadmorske višine. Windhoek velja za družabno, gospodarsko, kulturno in politično središče države, kjer pa je tudi precej kriminala in vandalizma. Popoldne sva si v kampu privoščila pozno kosilo oziroma večerjo, s pogledom na bazen in botanično pester kamp. Danes je bila na meniju antilopa s praženim krompirjem, bučo, z gobovim prelivom in zelnata solata. Okusno, a brez presežkov. Tukaj v Afriki je kulinarčna posebnost kudu, sledi pa mu orix. Na terasi najine glamping parcele, v vreči in s popolnim odklopom. Zadnji večer v Namibiji sva preživela z obujanjem spominov na čudovite počitnice.

COVID-19 REQUEST FORM

COVID Test Nam

+264 81 788 3383

bookings@covidtestnam

Online Booking Available

DOCTOR'S INFORMATION

Hospital/Ward:

File No:

20. 1. 8. 2021, nedelja

Oooo kako udobno je bilo spati v ogrevani zakonski postelji, s podaljšanjem do prvih sončnih žarkov, ki so obsijali najin šotor. Dan sva začela negativna, no vsaj kar se covid testov tiče, sicer pa sva dobro razpoložena šla na zajtrk v restavracijo campa. Očitno v Namibiji ne gre brez fižola, pa čeprav sva naročila angleški zajtrk. S pol urno zamudo je po naju prišel sam šef agencije African trevel in naju peljal na letališče. Ob 13:20 sva imela let iz Windhoek do Johannesburga. Tu sva še nakupila malenkosti in 6 urno pavzo tešila v Dinners klubu. Ob 21 uri sva poletela proti Dohi, od tu pa v Zagreb, kamor sva prispela v ponedeljek okoli 15 ure. Uber iz letališča do garažne hiše, potem pa končno z najinim avtom domov. Ja, težko je bilo slovo od tako čudovite, prostrane, raznolike in divje Namibije, a se je lepo vrniti domov. Po vsem tem, začneš razmišljati drugače in znaš ceniti vsako malenkost, ki si ti je prej zdela samoumevna.

Zdaj pa še nekaj dejstev in misli o potovanju:

- Namibijske glavne ceste so super, dolge široke, ravne. Edina nevarnost so živali, ki se nahajajo ob ali na cesti, kjer je omejitev 120 kilometrov na uro.
- Stranske ceste in safari ceste so makadamske, prašne in dovolj široke, omejitev hitrosti na 100 kilometrov na uro.
- Temnopolti ljudje so prijazni in gostoljubni. Vedno te vprašajo kako si, potem pa ti ponudijo storitev ali pa ti želijo prodati ročno izdelane spominke, vendar niso vsiljivi
- Hrana je okusna, v restavracijah poceni in z ogromnimi porcijami.
- V trgovinah na severu države je varnostnik, ki pregleduje, če je roba ukradena.
- Trgovine so slabo založene s sadjem in zelenjavo, verjetno tudi zaradi zimskega časa.
- Temperature so precej nizke, jutra in večeri zelo hladni, tudi do 5°C
- Tukaj se odvija življenje od vzhoda do zahoda, takšen imajo tudi delovni čas.
- Namibijo si bova zapomnila po prostranosti, velikosti, po ogromnih parcelah za kampiranje, po čistoči in po temni nočeh s tisočnimi zvezdami.

- Pisala Petra, dopolnil Mirko